

ကောင်းကင်ခါးခါး နေနော်

နေနော်
ကောင်းကင်ခါးခါး

ဆေးအဖြူသုတ်ထားသော သစ်သားခြံတခါးလေးကို တွန်းဖွင့်ပြီး
ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက် သည်။ သစ်ပင်ရိပ်၌ အိပ်ပျော်နေသော အင်းခွေးကြီးက
သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် ပြေးလာသော်လည်း သူ့အားမှတ်မိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဟောင်ဘဲ
အမြီးနှုတ်ကာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

ခွေးကြီး၏ ခေါင်းကိုပွတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီး ရေနံချေးဝနေသည့်
ခြေတံရှည်ပျဉ်ထောင် အိမ်လေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အိမ်ဆီသို့
မရောက်မီလမ်းတစ်ဝက်မှာ ပင်သူ့အား လှမ်းခေါ်သံကြားသဖြင့် အသံလာရာသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ပိန္နဲပင်အောက်သစ်သားခုံတန်း လေး၌ ထိုင်နေသော
သော်သော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အိမ်ဆီသို့ မသွားတော့ဘဲ သော်သော်ထံသို့ လျှောက်လာကာ သူမဘေးမှ
နေရာလွတ်၌ သူဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်းမေးသည်။

"ညီ... မျက်နှာလဲမကောင်းပါလား၊ နင်ဘာဖြစ်လာသလဲ"

"ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

သူခေါင်းယမ်းငြင်းဆန်လိုက်တော့ သူမက
ခပ်သဲ့သဲ့ပြီးလျက်ပြန်ပြော၏ ။

``နင်ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက ညာလို့ရဖူးလို့လဲညီရာ၊
နင်တစ်ခုခုဖြစ်လာပါတယ်။??"

သူမ၏ လေသံက သူမစကားအတွက်
အခိုင်အမာယုံကြည်စိတ်ချထားသည့် လေသံမျိုးဖြစ် သည်။

``ဘဲလဲ... နင်အိမ်နဲ့ပြဿနာတက်လာပြန်ပြီ မဟုတ်လား။??"

သူကပဲဟန်ဆောင်မကောင်းတာလား၊ သူမကပဲ
လူကဲခတ်အလွန်တော်လို့ လားတော့မ ပြောတတ်။

သေချာတာကတော့ သူမကိုသူဘယ်တော့မှ
ပိရိစွာဖုံးကွယ်လိမ်ညာနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

‘ ‘ နင်စုံထောက်လုပ်စားပါလား သော်သော်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဗေဒင်
ဆရာမဖြစ်ဖြစ်လုပ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ နင်ပြောတဲ့အတိုင်းငါ
အဖေနဲ့ပြဿနာတက်လာတယ်။[?]

သူ့စကားဆုံးတော့ သူမထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို
သူကြားလိုက်ရသည်။

‘ ‘ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ညီ[?]

‘ ‘ ငါမနက်က အိမ်ရာထ နောက်ကျသွားတယ်ဟာ၊ နောက်ပြီးဒီနေ့မှ
ရေမှာတဲ့အိမ်တွေက လဲများတော့ ငါရေထမ်းရင်း ထမင်းအိုးတည်ဖို့
နောက်ကျသွားတယ်၊ သတိရရချင်း၊ အိမ်ပြန်ပြီးထမင်းအိုးတည်ဖို့
နောက်ကျသွားတယ်၊ သတိရရချင်း အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းချက်ဖို့လုပ်တော့
ထမင်းအိုးကချက်ပြီးနေပြီ၊ ဒါနဲ့ပဲ ရေဆက်ထမ်းနေလိုက်တယ်၊ ရေထမ်းပြီးလို့
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ထမင်းပြန်မချက်လို့ဆိုပြီး အဖေကငါ့ကို ဆူတယ်၊
အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပဲ[?]

‘ ‘ နင့်အဖေ နင့်ကိုရိုက်လိုက်သေးလား[?]

သူမ မေးခွန်းကြောင့် သူ့ခြောက်ကပ်နာကျင်စွာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

‘ ‘ အဖေစိတ်ဆိုးရင် ဘယ်တုန်းက လက်မပါဘဲ ရှိဖူးလို့လဲ
သော်သော်ရာ၊ ထုံးစံအတိုင်း နားရင်းရိုက်တာခံရတာ ပေါ့ ၊ပြီးတော့ ထမင်းမချက်တဲ့
အတွက်ဒီနေ့မနက်စာ မစားရဘူးတဲ့[?]

‘‘ ဟယ်... ဒါဖြင့် နင်ချိန်ထိ ထမင်းမစားရသေးဘူးပေါ့။[?] [?]

သူမ၏ အမေးကို သူဘာမှ အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

‘‘ စောစောကတည်းက ပြောရောပေါ့ ညီရာ၊ ခုပဲ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ၊ လာ... အိမ်ထဲမှာ ထမင်းသွားစားရအောင်။[?] [?]

‘‘ ဟင့်အင်း... ငါမဆာပါဘူး သော်သော်၊ ညကျမှ အိမ်မှ မနက်စာနဲ့ပေါင်းစာတော့မယ်။[?] [?]

‘‘ ဘယ်ဖြစ်လဲညီရဲ့ ၊ အဆာလွန်ပြီး နင်ဗိုက်အောင့် နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ နင့်မှာ ဗိုက်အောင့်တက်တဲ့ ရောဂါရှိတာ မစားလို့ဖြစ်မလား။[?] [?]

‘‘ ငါမစားချင်ဘူး သော်သော်။[?] [?]

‘‘ မစားရင်တော့ ငါစိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ် ညီ [?] [?]

သူမလေသံက သိသာစွာ တင်းမာနေသလို သူမ၏ မျက်နှာကလည်း သူမ၏ လေသံအတိုင်း တင်းမာ၍ နေသည်။ သူမစိတ်ကောက်ချင်ယောင်ဆောင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ် စိတ်ဆိုးနေ ခြင်းဖြစ်၏ ။ သူမ သူ့အပေါ် စိတ်မဆိုးစေချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးသူ အလျော့ပေးလိုက်ရလေသည်။

‘‘ ကောင်းပြီးသော်သော်၊ ငါ စားပါ့မယ်။[?] [?]

သည်တော့မှ စိတ်ဆိုးတင်းမာနေသော သူမ၏ မျက်နှာကို ပြေလျော့သွားပြီး ကျေနပ်သော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်သည်။

‘‘ ကဲ... ဒါဖြင့် အိမ်ပေါ်မှာ သွားစားရအောင် [?] [?]

‘‘ ဟင့်အင်း ... အိမ်ပေါ်မှာတော့ လိုက်မစားချင်ဘူး သော်သော် [?] [?]
သူမနားမလည်သလို သူ့အားစိုက်ကြည့်သည်။

‘ ‘ အဲဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ [?] [?]

‘ ‘ ဒီနေ့ စနေနေ့လေ ၊ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ အိမ်ပေါ်မှာ
နင့်အဖေနဲ့အမေရှိမှာပေါ့ [?] [?]

‘ ‘ ရှိတော့ အိမ်ပေါ်ထိထမင်းလိုက်စားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ
သော်သော်၊ နောက်ပြီး သူတို့ရှေ့မှာ ငါထမင်းလိုက်မစားရဲဘူး [?] [?]

‘ ‘ အလိုတော် ...သူတို့ကရှင်ကိုကိုက်စားကြမှာမို့လို့လား
မဆိုင်လိုက်တာ၊ ၊ နင်ငါတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားမှန်းသိရင် ဖေဖေနဲ့မေမေက
ဝမ်းတောင်သာဦးမယ် [?] [?]

‘ ‘ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ပေါ်မှာတော့ ငါလိုက်မစားချင်ဘူဟာ [?] [?]

သူပေကတ်ငြင်းဆန်လိုက်တော့ သူမ တွေ့သွားပြီးမှ ...

‘ ‘ ဒီလိုဆိုလဲ ပန်းကန်ထဲ ထမင်းနဲ့ဟင်းထည့်ပြီး ယူလာခဲ့မယ် ၊
ဟုတ်ပြီလား [?] [?] ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့် သူမထွက်ခွာသွားသည်။

သူမတို့၏ အိမ်ကလေးပေါ်မှာတော့ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်၍
နေသည်။ ရေဒီယိုမှလာ ခြင်းမဟုတ်သလို ကက်ဆက်ဖွင့်ထားခြင်းလည်းမဟုတ်။ ။
သော်သော်၏ မောင်လေးနှင့် ညီမလေးတို့တီဗွီမှ ကြော်ငြာသီချင်းများကို
သံပြိုင်သီဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်၏ သီချင်းသံကို နားထောင်ရင်း သူ့ဘဝလည်း အဲဒီ
ကလေးတွေလို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ရရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်လေမလဲ။
ယခုတော့ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် သူ့ဘဝ၌ ရှားပါးပစ္စည်းတစ်ခု
ဖြစ်သလိုတွေ့ကြုံခံစားရန် မလွယ်ကူသော အရာလည်းဖြစ်သည်။

အတွေးတို့ လွင့်မျောလျက် အတန်ကြာ ငေးငိုင့်နေစဉ်မှာပင်
သော်သော်ထမင်းပန်းကန် တစ်ချပ်ကိုင်ပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဟင်းကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး ညီ၊ ငါးခူးစဉ်းကောရယ်၊
ဂေါ်ဖီကြော်ရယ်၊ သီးစုံချဉ် ဟင်းကတော့ ပန်းကန်နဲ့ထည့်မလာတော့ဘူး၊
တစ်ခါတည်း ဆမ်းလာလိုက်တယ်။”

“နင်ငါ့ကို နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။”

“ဘာကိုလဲ ညီ။”

“ဒီလိုဟင်းမျိုးကို မကောင်းဘူးဆိုရင် ငါတို့
အိမ်ကဟင်းကိုငါဘယ်လိုသတ်မှတ်ရမလဲ။”

သူ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံကြောင့် သူမ မျက်နှာပျက်သွားပြီး
ကမန်းကတန်းပြောသည်။

“ဟို...ငါဆိုလိုတာက ငါးဟင်းဆိုတော့ နင်ကြိုက်ပါ့မလား လို့ပါ။”

“ငါ့ဘဝမှာ ကြိုက်တာတွေ၊ မကြိုက်တာတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ
ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိခဲ့ဘူး သော်သော်၊ အဲဒီ တော့ ဘယ်ဟာကြိုက်တယ်၊
မကြိုက်ဘူးဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မခွဲခြား တတ်တော့ဘူး။”

သူမကမ်းပေးသည့် ထမင်းပန်းကန်ကို ယူ၍ တစ်ဇွန်းခပ်စားရင်း
သူပြောလိုက်သည်။ သူမ သက်ပြင်းချရင်း သူထမင်းစားသည်ကို ငေးကြည့်နေ၏
တစ်အောင့်ကြာတော့သူ့အား သူမပြော သည် ။

“ညီ ... နင် အေးအေးဆေးဆေးမှပြန်နော်။”

“ဘာအတွက်လဲ သော်သော်။”

“ဒီညနေ တီဗွီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်ဟ၊ နင်တီဗွီကြည့်ပြီးမှ ပြန်ပေါ့
..”

သူမ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို သူခေါင်းကုတ်ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

‘‘မဖြစ်ဘူးသော်သော်၊ တီဗွီကြည့်လို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင်
လျှောက်အလေလိုက်နေ တယ်ဆိုပြီး ဇက်ပိုးအုပ်ခံနေရဦးမယ်၊
ငါအိမ်စောစောပြန်မှဖြစ်မယ်။’’

သည်တစ်ခါတော့ သူမ၏ သက်ပြင်းချသံက
စောစောကထက်ပိုမိုကျယ်လောင်ပါသည်။

‘‘ နင်နဲ့ နင့်အိမ်နဲ့တိုက်ပွဲက ဘယ်တော့မှ ပြီးမှာလဲ ညီ။’’
သူမ အမေးကြောင့်လက်ထဲမှ စားလက်စဖုန်းကို
ပြန်ချရင်းသူငိုင်းသွားသည်။

‘‘ ငါလဲမပြောတတ်ဘူးသော်သော်၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့ ဘယ်တော့မှ
ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတိုက်ပွဲက နင်ပြောသလိုငါနဲ့
ငါ့အိမ်နဲ့တိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲမဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ကံကြမ္မာနဲ့တိုက်နေရတဲ့တိုက်ပွဲ၊ အဲဒီ တော့
မနိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ အဲဒီ ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးကို ငါတစ်သက်လုံးတိုက်နေရဦးမှာပဲ။’’

စကားဆုံးချိန်၌ ထမင်းဆက်စား၍ မရတော့။

(၁)

နှင်းမြူတို့ဖွဲ့ဖွဲ့ကျဆင်းနေသော ဆောင်းရာသီ၏ နံနက်ခင်းလေးတစ်ခု၌
လူလောကကြီးထဲ သို့ သူထိုးခွဲဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်...

သူ၏ ငယ်ဘဝသည် သူမွေးဖွားခဲ့သော ဆောင်ရာသီလိုတော့
မအေးမြခဲ့တာအလွန်သေ ချာပါသည်။

သူ လူမှန်းသိချိန်၌ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပူးတွဲသိရှိခံစားခဲ့ရသည်မှာ
စိတ်ညစ်ခြင်းနှင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သိရှိခဲ့သည့်
အတွေ့အကြုံကတော့ အဖေနှင့်အမေ၏ ရန်ပွဲ များကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

အဖေနှင့်အမေ လက်ထပ်စဉ်က အတော်အသင့်

စီးပွားရေးချောင်လည်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ပညာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းစွာမတတ်ခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့် အပေါင်း အသင်းခုံမင်သော အဖေနှင့် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု မနိုင်သော အမေတို့သည် ထိုစီးပွားကို ကြာရှည်တည်တံ့အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြပါ။

ဒီကြားထဲ ဟိုလူက ဟိုလုပ်ငန်းလုပ်ပါလားဟု တိုက်တွန်းလျှင် လုပ်လိုက်၊ ဒီလူကဒီလုပ် ငန်းလုပ်ပါလားဟု တိုက်တွန်းလျှင် လုပ်လိုက်နှင့် နောက်ဆုံးတော့ လုပ်ငန်းဆိုင်းဘုတ်များ၊ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ပစ္စည်းများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး စီးပွားရေးကတော့ ချွတ်ခြုံ ကျခဲ့လေ သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အပြစ်ဖို့သော ရန်ပွဲများက စတင်ခဲ့တော့ သည်။

``ဒီအလုပ် အဆင်မပြေနိုင်မှန်သိရင် ရှင်ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ခဲ့သေးလဲ။။

အမေ့အသံက စူးရှသလို အဖေ့အသံကလည်း
မာကျောကျယ်လောင်လှပါသည်။

``ဟေ့... အဆင်ပြေမယ်၊ မပြေဘူး ကြိုသိရအောင် ငါဘုရားအလောင်းမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီခွေးချည်တဲ့ သံကြိုးလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အကြံပေးတော့ မင်းအမျိုးတွေ။။

``ရှင် ကျုပ်အမျိုးတွေအကြောင်း ဘာမှထည့်ပြောစရာ မလိုဘူး၊ ရှင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရှင်လုပ်ခဲ့တာ၊ ခုမှ ဟိုရမ်းဒီရမ်း လုပ်မနေနဲ့။။

``ရမ်းရမယ်ကွ ရမ်းရမယ်၊ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးလမ်း ဈေးမှာ ခွေချည်တဲ့သံကြိုး သွင်းတဲ့လူတွေ ပုံနေပြီ၊ ငါတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ သံကြိုးကို ဘယ်ဆိုင်မှ လက်မခံကြတော့ဘူး။။

``အဲဒီ တော့လဲ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ရှင့်လုပ်ငန်းကို ရပ်ပစ်လိုက်ပေါ့။။

ဘာ... မင်းကပြောတော့လွယ်တယ်၊ ခုလုပ်ပြီးသား ဒီသံကြိုးတွေကို ငါကဘာဆက် လုပ်ရမှာလဲ??

လွင့်ပစ်လိုက်ရှင် ??

"အေး... လွင့်ပစ်တယ်ကွာ"

လုပ်ပြီးသား သံကြိုးများ ထည့်ထားသည့် အိတ်တစ်အိတ်ကို ယူ၍ အဖေနဲ့ရုံ သို့ပစ်ပေါက် လိုက်တော့ အိမ်နံရံနှင့် သံကြိုးထုပ်၏ ထိမှန်သံက ဗုံးကွဲသံတစ်ခုပမာ ဝုန်းခနဲကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်၍ လာသည်။

"ရှင် ဆူဆူညံညံ လုပ်မနေနဲ့၊ ဘေးအိမ်တွေကိုလဲ အားနာဦး"

"မင်းပဲလွင့်ပစ်လိုက်ဆို၊ မင်းပေးတဲ့အကြံအတိုင်း ငါလုပ်တာ"

"တော်စမ်းပါ၊ ခုမှ မိန်းမစကား နာထောင်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျုပ်ကို တရားခံရှာမနေစမ်းပါနဲ့၊ တစ်သက်လုံး ကျုပ်ပေးတဲ့အကြံကို ရှင်ဘယ်တုန်းကများ လက်ခံခဲ့ဖူးလို့လဲ"

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ မင်းအကြံပေးတုန်းက ငါလက်မခံခဲ့လို့လား၊ ပြောစမ်းပါဦး ၊မင်းအကြံပေးတဲ့အတိုင်း ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာသောက်သုံးကျသလဲ၊ မင်းပေးတဲ့ ရွှေဉာဏ်တော်ကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ ရေခွေးကရားတွေနဲ့ ပန်းကန်လုံးအစုတ် အပြတ်တွေပဲ ကျန်ခဲ့တယ်"

"အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ခုအဲဒါတွေမရှိတော့ပါဘူး"

"အေးလေ... မင်းရောင်းစားပစ်လိုက်ပြီးပဲ၊ အလကားမိန်းမ၊ မင်းနဲ့ယူခဲ့လို့ ငါဆင်းရဲခဲ့ရတာ " "ရှင်ဘာသာရှင် အစွမ်းအစ မရှိတာ ကျုပ်ကို လာအပြစ်တင်မနေနဲ့"

"တင်ရမယ်၊ ငါအစွမ်းအစ မရှိဘူးပဲထားဦး၊

မင်းကကောဘာအဖြစ်ရှိလို့လဲ၊ ကိုယ့်ယော ကျားကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက

ဘာများအကူအညီပေးခဲ့လို့လဲ။ ဘယ်နှခါများအကြံကောင်း
ဉာဏ်ကောင်းပေးခဲ့လို့လဲ၊ ခြုံသံပါအောင် ညည်းဖို့နဲ့ အပြစ်ဖို့ဖို့ပဲ
တတ်တယ်မဟုတ်လား"

ထို့နောက် အဖေက ရေနွေးဓာတ်ဘူးကို ခြေထောက်နှင့်
ကန်ပစ်လိုက်ပြီး အမေက လက်ထဲမှ စားလက်စထမင်းပန်ကန်ကို
ခွဲပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ငရဲပွက်သည့်ပမာ ဆူညံသွားလေတော့သည်။

ထိုသို့သော ရန်ပွဲမျိုးကို နေ့စဉ်ဆိုသလို
သူကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါသကြီး သော အဖေနှင့်
စိတ်ဆတ်သောအမေတို့ ရန်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် သူ့မှာနေစရာမရှိအောင် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရ
သည်။

ခြင်ထောင်ထဲ ရောက်နေချိန်မျိုး၌ နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ကာတုတ်တုတ်မှ
မလှုပ်ရဲလောက် အောင်ပင်ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် အဖေနှင့်အမေ
ရန်ဖြစ်တော့မည်ဆိုလျှင် သူရှောင်ပြေးလေ့ ရှိသော နေရာမှာ အိမ်နောက်ဘက်မှ
ရေကန်ပြင်သို့ ဖြစ်၏ ။ နောက်ဘေးတံခါးကိုဖွင့်၍ ထိုရေကန် ပြင်လေး၌
သွားထိုင်ကာ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ငိုပြီး ငြိမ်ကုတ်နေတတ်ခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်နက်သည် အထိရန်ပွဲက တော်တော်နှင့် မပြီးလျှင်
ထိုနေရာမှာပင်ခြင် ကိုက်ခံလျက်ငုတ်တုတ်ကလေး အိပ်ပျော်သွားတတ်၏ ။

မိဘနှစ်ပါး၏ နိစ္စဓူဝ ရန်ပွဲက နုနယ်သော
ကလေးငယ်တစ်ယောက်အတွက် အလွန်ပြင်း ထန်သော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်တို့ကို ရရှိစေခဲ့သည်ဟု ဆိုလျှင် ပို၍ ပြင်ထန်သော ဒဏ်ရာကတော့
သူ့အားဂြိုဟ်မွေ့တဲ့ကောင်၊ ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်ဟု အစွပ်စွဲခံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

"မင်းကိုမွေးတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါတို့စီးပွားရေး ကျခဲ့တာဒီနေ့ အထိပဲ၊
ဒီကြားထဲမွေးပြီးက တည်းက ချူချာလို့ကုလိုက်ရတာ ငွေကလဲ သောက်သောက်လဲ

ကုန်ခဲ့ရသေးတယ်၊ ဘာမှကောင်း ကျိုးမပေးတဲ့အကောင် "

ရန်ဖြစ်နေစဉ် သို့မဟုတ် ရန်ဖြစ်ပြီးအချိန်များ၌ သူ့အနီးအနားမှာ ရှိနေပါက ထိုသို့အဖျားခတ်ခံရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဧည့်သည်လာ၍ သူရေနှေးကြမ်းအိုး သွားချချိန်ကမျိုး၌ အမှန်ပြောသည် လား၊ ဂုဏ်ယူ ကြွေးဝါသည်လား မပြောတတ်။

"အဲဒီ ကောင်ပေါ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ချူချာလွန်းလို့ သူ့အသက်ကို ငွေနှံဆက်ထားရတယ်။

ထိုစကားလုံးများသည် သူ၏ နှလုံးသားထဲသို့ စူးနစ် ဝင်ရောက်သွားစေသည့် သံချွန်များပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့အပြောခံရတိုင်း ငါဟာ ဂြိုဟ်ကောင်ပါလားဟုတွေးလျက် အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်ပမာ ခံစားဝမ်းနည်းခဲ့ရပါမယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှ ခိုင်မာစွာ ကတိပေးလိုက်၏

သူ့အသက် ကိုးနှစ်အရွယ် သူ၏ ညီမလေး မွေးဖွားချိန်၌ သူသည် အလုပ်ကိုကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတက်သည့် ကောင်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

သူ၏ ထူးခြားလှသော ကံဇာတာမှာ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်း ပြောမခံရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ (ထိုဇာတာမှာ သူ့အရွယ်ရောက်ချိန်အထိ) ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့ပါ။

တစ်ခါက အမေ ဆီသွားဝယ်ခိုင်းသဖြင့် သူ့ဆီပုလင်းလေးကို ကိုင်ကာ ဆီသွားဝယ်ခဲ့သည်။ ဆီဝယ်ပြီးအပြန် အိမ်ရောက်ခါနီး ၌ ကံဆိုးစွာ ခလုတ်တိုက်ပြီး ဆီပုလင်းကျ ကွဲလေသည်။ သူ့ကျကွဲသွားသော ဆီပုလင်းကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်မသိစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သေချာတယ်၊ အိမ်ရောက်ရင်တော့ အရိုက်ခံရတော့မှာပဲ။

သို့သော် သူ့အား ကံကြမ္မာက အိမ်အထိ မစောင့်ပါ။ ဖြောင့်ခနဲ
မြည်သံနှင့်အတူ ဇက်ပိုးတစ်ခုလုံး ထူပူသွားပြီး ရှေ့သို့ ငိုက်ဆင်းသွား၏ ။
လှည့်ကြည်လိုက်တော့ မီးတောက်မတက် မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့အား
စိုက်ကြည့်နေသော အဖေ။

အလွန်စိတ်မြန်လှသော အဖေသည် ဒေါသကြီးလှသလို
ဒေါသထွက်တိုင်း လက်ပါတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း တစ်နေရာရာမှ
ပြန်လာရင်း သူ့အဖြစ်ကို တွေ့သဖြင့် ဇက်ပိုးအုပ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"မင်း ကျကွဲသွားတာ ဆီဘယ်နှင့်ဆယ်သားလဲ"

"အစိတ်သားပါ အဖေ"

"ဆီအစိတ်သားတန်ဖိုး ဘယ်လောက်လဲ၊မင်းသိတယ် မဟုတ်လား"

" ဟုတ်ကဲ့"

"အေး.. အဲဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ဆီးအစိတ်သားဖိုးပြည့်တဲ့အထိ မင်း
မုန့်ဖိုးမယူနဲ့"

ထို့နောက် အဖေ လှည့်ထွက်သွား၏ ။

သူ၏ ပြဿနာမှ ထိမြှူနှင့်မပြီး။ အိမ်ရောက်သောအခါ အမေက
ခေါက်ခေါက်ပြီး ဆီပုလင်း ကျကွဲသည့်အတွက် ဟုဆိုကာ သူ့အား ညစာမစားရဟု
အပြစ်ပေးပါသည်။

ထို့နေ့ညဘက် တစ်ရေးနိုးချိန်၌ အဖေနှင့်အမေ အိမ်မောကျနေပြီး
ဖြစ်သဖြင့် မီးဖိုထဲသွားကာ ထမင်းခိုးစားနိုင်သော်လည်း သူမစားပါ။

ဝမ်းထဲ၌ တကြုတ်ကြုတ် မြည်နေသည့်တိုင် ရေတစ်ခွက်ပင်
ထမသောက်ခဲ့။ သူ့အမှားကြောင့် အပြစ်ပေးခံရလျှင် ထိုပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူမည်။
အစားမချင်သောအရာကို ဘယ်တော့မှ အစားဟူသော စိတ်ဓာတ်က ထိုစဉ်ကပင်

သူ့ရင်ထဲ၌ အမြစ်တွယ်ခဲ့လေသည်။

...

(၂)

အဖေ၊ အမေ၏ ရန်ပွဲများကြောင့် စိတ်ညစ်ရသော သူ့အတွက် စိတ်ထွက်ပေါက်မှာ စာသင် ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ အိမ်၌ နေလျှင် စိတ်ဆင်းရဲစရာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြုံတွေ့ရမြဲဖြစ်၏ ။

အဖေ နှင့်အမေ၏ ရန်ပွဲနှင့် မကြုံရလျှင် ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်မှုကို တစ်ယောက်တည်း အပြစ်တင်နေတတ်သော အမေ၏ အသံကိုကြားရနိုင်၏ ။

အိမ်မှရေဒီယိုကိုပြင်ရင်း အထစ်အငေါ့တစ်ခုခုနှင့် တွေ့လျှင် ဟိုပစ္စည်းပေါက်၊ ဒီပစ္စည်း ဆောင့်ကန်နှင့် အဖေထံမှ အသံမျိုးစုံကို ကြားရနိုင်၏ ။ တယ်တော့ အဖေသည် ရေဒီယိုကောင်းစွာ ပြင်တတ်သူ မဟုတ်ဘဲအပျင်းပြေကလိခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်၌ အဖေပြင်းရင်းပျက် သွားသော ရေဒီယိုအလုံးပေါင်း မနည်းတော့။ (ထိုကိစ္စအတွက်လည်း အဖေနှင့် အမေ မကြာခဏ စကားများတတ်ကြပါသေးသည်။) အမေ့ဘက်မှ ဆွေမျိုးများအိမ်လာလည်လျှင်တော့ အမေ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကို တိုင်တန်းသည့် အဖေ့အသံဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေးမပြေလည်သည့်အကြောင်း ညည်းညူသည့် အမေ့အသံကိုဖြစ်စေ ကြားရတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ထိုဆွေမျိုးများရှေ့၌ ပင်တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားထများသည့်အသံ တို့ကို စိတ်ပျက်ဖွယ် ကြားရတတ်ပါသည်။

ထို့ထက်ပို၍ ကံဆိုးလျှင်တော့ သူ့ကို ရှေ့ထားပြီး ဘယ်အချိန်က သူ့ဘာရောဂါဖြစ်သဖြင့် ကုခဲ့ရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကုန်ခဲ့ကြောင်း

ပြောသည့်စကားသံ ပူပူလောင်လောင်များပင် ကြားရနိုင်ပါသေးသည်။

သို့သော် ကျောင်းမှာတော့ ထိုသို့စိတ်ဆင်းရဲစရာ
စကားမျိုးသူမကြားရပါ။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းတက်နေရသော နေ့ရက်များသည် သူ့အတွက်
အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းသော နေ့ရက်များဖြစ်ပြီး စာသင်ခန်းကော်တော့ သူ၏
နိဗ္ဗာန်ဘုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှသာ
တစ်နေ့လုံးသူနေချင်တော့သည်။

ကျောင်းချိန်မှာ မနက်ကိုးနာရီမှ ညနေသုံးနာရီဖြစ်သော်လည်း
သူကတော့ မနက်ခြောက် နာရီမှ ညကိုးနာရီလောက်အထိ ဖြစ်စေချင်၏။ သို့သော်
သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ခွင့်မရသောအခါ ညနေကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံသည်
လောက၌ သူ့အမုန်းဆုံးအသံတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တော့ သည်။

ကျောင်းဆင်လျှင် ငရဲဘုံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိရမည်ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့်သူသည် တစ်နေ့ တည်း ငရဲနှင့် နိဗ္ဗာန်ကိုတစ်လှည့်စီ
ခံစားရသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်များကတော့ သူ့အတွက်
နိဗ္ဗာန်ကင်းမဲ့သည့် ငရဲအတိပြီး သောနေ့ရက်များပဲဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌
အိမ်စီးပွားရေးမှာ အတော်ကျဆင်းနေပြီးဖြစ်သဖြင့် အဖေနှင့် အမေ၏ ရန်ပွဲများ
အလွန်ပြင်းထန်နေချိန်ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေး အဆင်မပြေသဖြင့် လင်နှင့်မယား ရန်ဖြစ်ကြသည်မှာ
မဆန်းသော်လည်း ထိုရန်ပွဲ၏ ရိုက်ခတ်မှုက ငယ်ရွယ်သော ကလေးငယ်များ၏
စိတ်ထဲ၌ ဝေဒနာတစ်ခု ဝင်ရောက်သွားစေ နိုင်ကြောင်း အဖေနှင့် အမေ စဉ်းစားမိပုံ
မရပါ။

ရန်ပွဲ၏ ရိုက်ခတ်မှုက ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ခုနှစ်တန်း ကျောင်းသားလေး

တစ်ယောက်အတွက် ပြင်းထန်းကြမ်းရှလှသည့်တိုင် သူ ကောင်းစွာ ခံနိုင်ရည်ရှိ
နေပြီဖြစ်သော်လည်း နုနယ်သော ညီမလေး၏ ရင်ထဲသို့ စူးရှဝင်ရောက်
သွားမှာကိုတော့ သူ့အလွန် စိုးရိပ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အဖေနှင့် အမေ ရန်ဖြစ်သည်နှင့် ညီမလေး၏ လက်ကိုဆွဲကာ
သူ့အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားတတ်၏ ။ သူကသာ စိုးရိမ်နေသော်လည်း လေးနှစ်သမီး
ညီမလေးကသာ ပဋိပက္ခ တစ်ခု၏ ပယက်ကို ကောင်းစွာ မခံစားတတ်သေးပါ။

"ကိုကြီး...အဖေတို့ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်"

သူ၏ လက်ကိုဆွဲလျက် လမ်းလျှောက်ရင်း
ညီမလေးမေးတော့ထိုမေးခွန်အတွက် အကောင်းဆုံး အဖြေကို သူ့အပြင်းအထန်
စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးလိုက်သည်။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့၊ အဖေနဲ့အမေ ကစားကြတာပါ"

"ဟင်...ကစားတာလဲ ကြောက်စရာကြီးနော်၊ အဖေက
အာလူးကြော်ဗန်းကြီး ကန်ပစ်လိုက်တယ်"

(ထိုအချိန်က အမေသည် အာလူးကြော်၍ အထုပ်လေးများ ထုပ်ကာ
ရပ်ကွက်တွင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များသို့ လိုက်သွင်းသော အလုပ်ကို
လုပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမေ တကယ်လုပ်ရသည်မှာ
အာလူးကြော်ခြင်းသားဖြစ်ပြီး ကျန်အလုပ်များကို သူ့လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။)
"လူကြီးတွေ ကစားကြတဲ့ ပွဲဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ကြမ်းတာပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊
အဖေ အဲလိုကန်လိုက်တော့ ညီမလေး ကြောက်သွားလား ``"

"ဟင့်အင်း...ညေး မကြောက်ပါဘူး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်က
အာလူးကြော်တွေကိုတောင် ကောက်စားခဲ့သေးတယ်"

ညီမလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညီမလေးဟု ပြောခြင်းသာဖြစ်သော်လည်း စကားမပီရရာမှ "ညေး" ဟု နှုတ်ကျိုးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖေ အလူးကြော်ဗန်းအား ကန်လိုက်ခြင်းအတွက် ညီမလေး ဘာမှမခံစားရသောကြောင့် သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားမိ၏ ။

"ကိုကြီး"

"ဟင်.."

"အဖေတို့ အဲလိုပဲ နေ့တိုင်းကစား နေကြမှာလားဟင်"

သူ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ညီမလေးရဲ့ မေးခွန်းကို သူဘယ်လို ဖြေရမလဲ။ ညီမလေးကို မမွေးခင်တုန်းကတည်းက အဖေနဲ့ အမေ ရန်ဖြစ်တမ်း နေ့တိုင်း ကစားကြခဲ့တာ ညီမလေးရဲ့လို့ ပြောလိုက်ရမလား။ တစ်ခါတလေ ကိုကြီးကိုပါ သူတို့ရဲ့ကစားပွဲထဲ ဆွဲထည့်ပြီး နားရင်းရိုက်၊ ဇက်ပိုအုပ်သေးတာ ညီမလေးရဲ့ လို ပြောလိုက်ရမလား။

ဟင်အင်...

ဘယ်လိုမှ ပြော၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။

"ကိုကြီး.. ဖြေဦးလေ၊ အဲလိုပဲ ကစားနေကြမှာလား"

"ကိုကြီးလဲ မပြောတတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကဲ... မှောင်တော့မယ်၊ ကိုကြီးတို့ အိမ်ပြန်ကြရအောင်"

မောင်နှမ နှင့်ယောက် လက်ချင်းတွဲလျက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ညီမလေး အိမ်ပေါ်သို့ အရင်ပြေးတက် သွားပြီး သူက အိမ်ရှေ့မှ ရေထမ်းသည့်ပုံ များကို သိမ်းဆည်း နေရသဖြင့် အနည်းငယ် နောက်ကျပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏

အိမ်ပေါ်၌ အမေအရိပ်ယောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် အဖေနှင့် စိတ်ဆိုးပြီး

အသိအိမ် တစ်အိမ်အိမ်သို့ သွားရှောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ဟေ့ကောင် ..မင်းကလေးခေါ်ပြီး ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ"

အဖေသံက ဟိန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဘယ်မှ မသွားပါဘူး အဖေ၊ လမ်းထိပ်ဘက် ခဏ လမ်းလျှောက်တာပါ"

"ဪ... အားအားယားယား လမ်းလျှောက်ထွက်ရတယ်လို့၊ သွားချင် မင်းဘာသာမင်း သွားပါလား၊ အပြင်မှာ ဒီလောက်အေးနေတာ ဘာဖြစ်လို့ ကလေးခေါ်သွားရတာ လဲ"

သူ့အဖေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောမိသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ စကားလုံးတွေ ပြည့်ကျပ်နေ၏ ။ ကျွန်တော် ခေါ်ချင်လို့ခေါ်တာ အဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ ညီမလေး ကျွန်တော့်လို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ အဖေတို့ရန်ပွဲကြောင့် ညီမလေး တစ်ခုခုခံစားသွားရာမှ စိုးလို့ပါ။

"ဟေ့ကောင် ...ကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်မနေနဲ့၊မင်းအမေ ထမင်းအိုး တည်မသွားဘူး၊ ခုမြန်မြန်သွားတည်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူ့အဖေ ရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့ကာ ဖြတ်လျှောက်၌ အမေနှင့် ပေါက်ကွဲထားသည့် အဖေဒေါသ လက်ကျန်က သူ့ဇက်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဇက်ပိုးအုပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်၌ အလကား အသုံးမကျတဲ့အကောင်ဟု အပြောခံရပြီး မကြာခဏ အရိုက်အနှက် ခံခဲ့ရသော သူသည် ကျောင်းမှာတော့ စာတော်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဆရာ၊ဆရာမတို့၏ ချစ်ခင်မှုကို ရရှိသူဖြစ်လေသည်။ `

စားမေးပွဲတိုင်း အဆင့် (1)နေရာမှ ဘယ်တုန်းကမှ မဆင်းခဲ့။

သို့သော် သူ၏ ကျောင်းရီပို့ကတ်ကို အမြဲတမ်း

လက်မှတ်ထိုးပေးနေခဲ့သော အဖေနှင့် အမေကတော့ ထိုကိစ္စအား သတိပြုရကောင်းမှန်း မသိသလို ဂုဏ်ယူရကောင်း မှန်းလည်းမသိခဲ့ကြ။

အတန်းတစ်တန်းအား ဂုဏ်ထူးများစွာနှင့် သူထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ပြီးတိုင်း သူ၏ မိဘများ ပြောလေ့ရှိသည် စကားကတော့....

"အင်း... နောက်တစ်နှစ်အတွက် ကျောင်းစရိတ် ကုန်ရဦးတော့မှာပေါ့" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကျောင်းစရိတ်အတွက် ဝန်မပိုအောင် ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ ရေထမ်းခြင်း၊ လမ်းထိပ်အကြော်ဆိုင်မှ အကြော်များအား ဖောက်သည်ဈေးဖြင့် ယူကာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် အကြော် လိုက်ရောင်းခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရှာကာ ရသမျှ အိမ်သို့အပ်ခဲ့၏ ။

ကျောင်းဖွင့်ရက်များ၌ လည်း သူ့အလကား မနေပါ။ အိမ်အလုပ်တို့ကို ကူလုပ်ပေးခဲ့ ပါသေးသည်။

ထိုအချိန်၌ အိမ်တွင် ကွမ်းယာပစ္စည်း ရောင်းသောဆိုင် ကလေးကို တည်ထားသဖြင့် ညနေ သူ့ကျောင်းမှပြန်လာသည်နှင့် ကွမ်းသီးညှပ်ခြင်း၊ ထုံးပုံးအကြီးထဲမှ ထုံးများကို ထုံးထုပ်အသေး လေးများဖြစ်အောင် ပလတ်စတစ်အိတ်များနှင့် ခွဲထည့်ခြင်း။

ဆေးရွက်ကြီးများကို အချိန်တိုးအောင် ပါးစပ်ထဲ ရေငုံ၍ မှုတ်ဖျန်းခြင်း။ အကယ်၍ ရေတောက်ပြီးဖျန်းထားမှန်း အလွယ်တကူ သိနိုင်သဖြင့် ထိုသို့မသိအောင် ပါးစပ်ထဲ ရေငုံကာ ရေမှုန်လေးများ အဖြစ် ဖျန်းရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရှုပ်ထွေးများပြားလှသော လုပ်ငန်းအား သူ့တတ်နိုင်သမျှ ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးခဲ့၏ ။ (နောက်တော့လည်း ထိုကွမ်းယာပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ကလေး ပြုတ်သွားခဲ့ပါသည်။) ယင်းသို့ ကူလုပ်ပေးခြင်းကြောင့်

တစ်ရက်တွင် ကွမ်းသီးညှပ်ရင်း ဘယ်ဘယ်လက်မကို ညှပ်မိပြီး ဆေးခန်းသွားချုပ်
ရသဖြင့် သေရာပါမည့် အမာရွက်တစ်ခုကို ရရှိခဲ့ပါသေးသည်။ ထိုသို့
အိမ်အလုပ်များအား ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးခဲ့သောလည်း သူ၏ ဆိုးရွားလှသော
ကံဇာတာအတိုင်း အကောင်းပြောခြင်း မခံရသလို ချီးမွမ်းခြင်းလည်း မခံခဲ့ရပါ။
ထိုအတွက် သူအနည်းငယ် ဝမ်းနည်းခဲ့ရ၏ ။ သို့သော် ထိုဝမ်းနည်းမှုတို့ကို သူ၏
စိတ်ထွက်ပေါက် ဖြစ်သည့် ညီမလေးနှင့် ကျောင်းစာသင်ခန်းတို၏ အကူအညီဖြင့်
ဖြေဖျောက် နိုင်ခဲ့သည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရေထမ်းခြင်း၊ အကြော်ရောင်းခြင်း တို့ကိုတော့
သူမပျက်ကွက်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်စာလုပ်ခြင်းကိစ္စ၌ သူလစ်ဟင်းခဲ့ရပြီး
ဆရာမ၏ အမေးကို ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

"ညီညီ.... မင်းအခုတလော အိမ်စာမှန်မှန် မလုပ်ဘူးလို့ သင်္ချာဆရာ
ကပြောတယ်၊ ဟုတ်လား"

သူ့အား အလွန်ချစ်သော အတန်းပိုင်ဆရာမက တစ်ရက် သူ့ကို
ဆရာမများ နားနေခန်းသို့ ခေါ်ယူကာ မေးသည်။ ဆရာမ၏ မေးခွန်းအား
သူမငြင်းဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"အိမ်စာမလုပ်နိုင်ရအောင် ဘာတွေများ အလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲ"

"အိမ်အလုပ် ကူလုပ်ပေးနေရလို့ပါ"

"စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ တွေကျတော့ ကောကွယ်"

"အဲဒီ နေ့တွေ ကျွန်တော် ရေထမ်းရတယ် ဆရာမ"

ဆရာမက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး...

"ဆရာမ တူတွေလဲ အိမ်မှာ ရေထမ်းရတာ ပါပဲကွာ၊ ရေထမ်းပြီးရင်
ကျောင်းစာ လုပ်ကြတာပါပဲ"

"ကျွန်တော်က တခြားအိမ်တွေအတွက် ထမ်းပေးရတာ ပါ"

သည်တော့မှ ဆ ရာမ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း ဒါဖြင့် မင်းပိုက်ဆံရမှာပေါ့ဟု မေးတော့ သူ့အလွန် ရယ်ချင်သွားလေသည်။ ရေထမ်းသည့်အတွက် ပိုက်ဆံရသည် မှန်သော်လည်း သူရခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရေလိုသောအိမ်များက အမေအား အမေ့ထံသို့လာ၍ ရေဘယ်နှထမ်းလို ချင် တယ်ဟုမှာကာ အမေအား ပိုက်ဆံတစ်ခါတည်းရှင်း ပေးသွားရသည်။ ဒီတော့မှ အမေက သူ့အား ဘယ်အိမ်ကို ရေဘယ်နှထမ်း သွားထမ်းပေး လိုက်ဟု ခိုင်းတတ်၏ ။ ထိုအကြောင်း သူပြောပြလိုက်တော့ ဆရာမက တအံ့တဩ ငြိမ်သတ်သွားသည်။

"ဒါဖြင့် အကြော်လိုက်ရောင်းတော့ကောကွာ"

"အကြော်ရောင်းတော့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဆရာမ၊ အမေက မနက်ကတည်းက အကြော် ဘယ် လောက်ယူမယ် ဆိုပြီး အကြော်ဆိုင်ကို တစ်ခါတည်း ငွေရှင်းထားလိုက်တယ်၊ ညနေ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ရောင်းခဲ့ရတဲ့ အကြော်အရေအတွက်အတိုင်း အတိအကျ ငွေပြန်အပ်ရတယ်၊ ကွာလိုမရဘူး၊ အကြော်တစ်ခု ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိနေတော့ ဈေးတင်ရောင်းလို့လဲ မရဘူး"

"ဒါဖြင့် အကြော်ပိုရင်ကော"

ဆရာမ မေးခွန်းကြောင့် အကြော်ဆယ်တစ်ခုတိတိ ပိုနေသော နေ့တစ်နေ့ကို ဖျတ်ခနဲ့ သတိရလိုက်သည်။

"ဘာပြောတယ်...အကြော် ဆယ့်တစ်ခုတော် ပိုခဲ့တယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် အမေ၊ မိုးအေးတော့ အကြော်တွေက ပျော့ကုန်တာနဲ့ လူတွေက သိပ်ဝယ်မစားကြလို့"

"ပြောလိုက်ရင် နင့်မှာ ဆင်ခြေဆင်လက်ချည်းပဲ၊ အကြော်တစ်ခုရဲ့ အရင်းဘယ်လောက် ရှိသလဲ နင်မသိဘူးလား"

ပြေရင်း အမေ သူ့ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လိုက်သည်။ ဒါဟာ အမေ့ဆီက မကြခဏ ရရှိနေကျ လက်ဆောင်ပါပဲ။

"အကြော်လေး အခု သုံးလေးဆယ်ကိုတောင် အဖြစ်ရှိအောင် မရောင်းနိုင်တဲ့အကောင်၊ ခု နင်ပိုလာတဲ့ အကြော်တွေနဲ့ပဲ နင်တို့ မောင်နှမ ညစာစားကြ၊ နင်တို့အဖေ ပြန်လာရင်လဲ အဲဒီ အကြော်ကျွေးလိုက်"

"ကုန်အောင်လဲ စားမပစ်ကြနဲ့ဦး၊ မနက် ထမင်းကြော်စားဖို့လဲ ချန်ထားဦး၊ ကဲ.. ဘယ်မှာလဲ၊ နင်ရောင်းလို့ရတဲ့ အကြော်ဖိုး"

သူ့အကျ..အိတ်ထဲမှာ အကြော်ရောင်းရငွေများကို ထုတ်ပေးလိုက်တော့ အမေက စေ့စပ် သေချာစွာ ရေတွက်သည်။ ကုန်ခဲ့သော အကြော်အရေအတွက်နှင့် ရောင်းရငွေ မကိုက်ပါက သူ နောက်ထပ် ခေါင်းခေါက်ခံရမှာ အလွန်သေချာပါသည်။ သို့သော် ငွေအရေအတွက် ကိုက်သဖြင့် အမေ ကျေနပ်သွား၏။

"ငါ ဒေါ်သိန်းရှင်တို့ အိမ်ဘက် ခဏသွားဦးမယ်၊ နင်တို့အဖေ ပြန်လာရင် နည်းနည်းမိုးချုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်"

ထို့နောက် အမေ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ တကယ်တော့ အမေ သွားသောနေရာမှာ ဒေါ်သိန်းရှင်တို့အိမ် မဟုတ်။ ဗီဒီယိုရုံ သို့သာ ဖြစ်၏။ သူသက်ပြင်းချပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသော ညီမ လေးရေ.... ဟု ခေါ်လိုက်တော့ အိပ်မှုနံရံမှ မျက်လုံးအစုံနှင့် အိမ်ခန်းတွင်းမှ ညီမလေး ထွက်လာသည်။

"ညီမလေး အိပ်နေတာကိုး၊ ကိုကြီး အကြော်မကုန်လို့ နည်းနည်းကြာသွားတာ၊ ညီမလေး ထမင်းစားမလား"

ညီမလေး ခေါင်းညိတ်ပြ၏

"ကဲ.... ဒါဖြင့်လာ၊ ကိုကြီးတို့ ထမင်းသွားစားကြမယ်"

"ဘာဟင်းနဲ့လဲ"

"ဟင်းနဲ့မဟုတ်ဘူး၊ အကြော်နဲ့"

"ဟင့်အင်း... အဲဒီ အကြော်နဲ့ အစားချင်ပါဘူး၊ ခဏခဏ စားနေရတာ "

ညီမလေးစကားကြောင့် သူစိတ်မကောင်းဖြစ် သွားရသည်။

ညီမလေး နားလည်အောင် သူဘယ်လိုရှင်းပြရ မလဲ။ စဉ်းစား၍ မရ။

ထိုအချိန်မှာပင် လုံချည်ကြား၌ လိမ်ကျစ်ထားသည့် ငွေနှစ်ကျပ်ကို သတိရလိုက်မိပြီး သူလှစ်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏

မနက်က အကြော်ဝယ်စားသွားသော် လူကြီးတစ်ယောက်က သူပြန်အမီးသည့် ပိုငွေနှစ်ကျပ်ကို မယူတော့ဘဲ သူ့အားပေးခဲ့သဖြင့် အမေ မသိအောင် သူ့ဂုဏ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့ ထိုငွေနှစ်ကျပ်က သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး ညစာကို ဖန်တီးပေး နိုင်ပါ လိမ့်မည်။

"ကဲ...အကြော်နဲ့ မစားချင်ရင် ဟိုတစ်ခါလို စားကြမလား"

"ဟိုတစ်ခါလို...."

"အင်းလေ....ညီမလေး မမှတ်မိတော့ဘူးလား"

"ဟာ...သိပြီ၊ ဆီးထုပ်နဲ့မဟုတ်လား ကိုကြီး၊ ဆီးထုပ်ရယ်၊ ငံပြာရည်ဖျော်ရည်"

ဘယ်လောက် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးလဲ။

သူ ညီမလေးခေါင်းကို ပုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ.... စားမှာလား"

"စားမှာပေါ့၊ညေး အဲဒါ ကြိုက်တယ်"

"ဒါဖြင့် ကိုကြီး ဆီးထုပ်သွား ဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ညီမလေး ခဏစောင့်"

` "ကိုကြီး မြန်မြန်နော်"

"အေးပါကွ"

ဤသို့ဖြင့် ငံပြာရည်ဖျော်တစ်ခွက်၊ ဆီးထုပ်နှစ်ထုပ်ဖြင့် သူတို့
မောင်နှမနှစ်ယောက် မြိန်ရှက်စွာဖြင့် ဗိုက်ကားအောင် စားပစ်လိုက်ကြသည်။

"နောက်လဲ ညေးတို့ ခုလိုမျိုးစားမယ်နော် ကိုကြီး"

သူ ညီမလေးအား စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"စားရမှာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ဒီထက်ကောင်းတာတွေနဲ့ တောင်
စားရဦးမယ်၊ ကိုကြီးရတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေကို မသုံးဘဲ စုပြီး ညီမလေး ကြိုက်တာတွေ
ဝယ်ကျွေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီးလား"

"တကယ်နော် ကိုကြီး"

"တကယ်ပေါ့"

ထိုနေ့မှစ၍ ထမင်းဘူးအစား ကျောင်း၌ အသုပ်ဝယ်စားရန်ပေးသော
သူ၏ မုန့်ဖိုးများကို မသုံးဘဲ သူစုဆောင်းခဲ့သည်။ မုန့်စားလွှတ်ချိန်၌
မုန့်ထွက်မစားတော့သဖြင့် ပျက်ကွက်ခဲ့သော အိမ်စားများအား
အတန်းထဲမှာပင်ထိုင်၍ ပြီးအောင်လုပ် နိုင်လာခဲ့သည်။

"ညီညီရေ.... ဆရာမကို တစ်ခုလောက် ကူစမ်းပါဦး"

မုန့်စားလွှတ်ချိန်တစ်ခု၌ အပြင်မထွက်ဘဲ အတန်းထဲ၌
ထိုင်ကာစာလုပ်နေသောသူ့ကို တွေ့မြင်သွားသော ဆရာမက သူရှိရာသို့
လျှောက်လာကာ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"မနက်ဖြန်ကျရင် "စီ"ခန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အတန်းကို ပြောင်း လားလိမ့် မယ်၊ အဲဒါ သူ့နာမည်ကို ကျောင်းခေါ်ချိန် စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်စမ်းပါ"

"ဒါနဲ့ နာမည်က..."

"သော်သော်နိုင် တဲ့ ၊ ကဲ...ဆရာမ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မမေ့နဲ့ဦးနော် ညီညီ"

"စိတ်ချပါ ဆရာမ"

သူက အတန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ကို ကိုင်ရသူဖြစ်သဖြင့် ဆရာမက တာဝန်ပေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာမက အတန်းဝင်ရန် နောက်ကျတတ်သဖြင့် ဆရာမ ကိုယ်စား ကျောင်းသားများအား နာမည်ခေါ်၍ ကျောင်းခေါ်ချိန် ရီဂျစ်စတာ စာအုပ်ထဲသို့ သူပင် ကျောင်းတက်သူများနှင့် ကျောင်းပျက်သူများ စာရင်းကို သွင်းရလေ့ရှိ၏

သို့သော်ရုံးခန်းသို့ ရီဂျစ်စတာစာအုပ်ကို သွားယူရန်တော့ သူအလွန်ပျင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်ဖြင့် ကျောင်းတက်စာရင်းကို သူနည်းသူဟန်ဖြင့်သာ ရေးမှတ်လေ့ရှိပြီး ဆရာမ လာချိန်၌ သူမှတ်ထားသောစာရင်းကို ရီဂျစ်စတာ စာအုပ်ထဲ ရေးကူးလိုက်ရုံပင်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ဆရာမ မလာခင် ထုံးစံအတိုင်း သူနာမည် ခေါ်ရသည်။

"သော်သော်နိုင် "

"ဘာတုန်း"

ဟ.....ဘယ်လိုကြီးလဲ။

ဆူဆောင့်ဆောင့် ပြန်ထူးသံကြောင့် သူကြောင်သွား၏ ။ အမှန်တော့

သော်သော်နိုင်၏ နာမည်အား နောက်ဆုံးမှ ခေါ်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ သူတို့အတန်းသို့ စပြောင်းလာသည့် ကျောင်းသူအသစ်ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းတက်မတက် သိချင်သော်ကြောင်း သူမ၏ နာမည်ကို အရင်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူများလို "တက်တယ်ဟေ့"၊ "လာတယ်ကွ" ဟုမထူးဘဲ "ဘာတုန်း" တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ၏ နာမည်သေး၌ ကျောင်းတက်ကြောင်း အမှတ်အသား သူရေးလိုက်၏ ။ ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့ဆုံးတန်း၌ ထိုင်နေသည့် သူ့စားပွဲဘေးနားသို့ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် သော်သော်နိုင်ဟူသော ကောင်မလေးရောက်လာပြီး သူ့အားမေးပါသည်။

"ဟဲ့....နင်ခုန ငါ့နာမည်ခေါ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား"

"အေးလေ"

"ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာတုန်း"

"ဆရာမ ခေါ်ခိုင်းလို့"

"ခု ဆရာမ ဘယ်မှာလဲ"

"မပြောတတ်ဘူး၊ ဆရာ ဆရာမတွေ အနားယူတဲ့ အခန်းမှာ ရှိမလား မသိဘူး"

သူမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏ ။ သူမခုံရှိရာ နောက်ဘက်ခုံတန်းသို့ မဟုတ်ဘဲ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီကောင်မလေး ဘာကြောင်တာပါလိမ့်ဟု သူတွေ့ရင်း နာမည်ဆက်ခေါ် လိုက်သည်။

"ကျော်စွာတင်"

"ဟုတ်ကဲ့ လာပါတယ်ဆရာ"

ခပ်နောက်နောက် ပြန်ထူးခြင်း ဖြစ်သော်လည်းစောစောက "ဘာတုန်း"
နှင့် စာလျှင် အများကြီး တော်သေး၏

"ခင်စန်းမူ"

"ရှိတယ်"

"ထွေးအောင်"

"လာတယ်ဟေ့"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ၏ နာမည်ခေါ်ခြင်း ကိစ္စက အောင်မြင်စွာ
ပြီးဆုံးသွား၏။ ထိုအချိန်မှပင် စောစောက ကောင်မလေး
ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်နှင့် မျက်နှာစူပုပ်အား ပြန်ရောက် လာလေသည်။

"နှင့် ငါ့ကိုနောက်နေတာလား"

စိတ်တိုနေသဖြင့် သူမ၏ မျက်လုံးပြူးပြူးလေးများက တလက်လက်
တောက်ပြောင်နေ ကြသည်။ ထို့မျက်လုံးကလေးများသည် ညီမလေး၏
မျက်လုံးများနှင့်အလွန်တူပါသည်။

"ဟဲ့....မေးနေတယ်လေ၊ နင် ငါ့ကို တမင်နောက်လိုက်တာ မဟုတ်လား"

"ငါ့က ဘာကိုနောက်လိုလဲ"

"နင်ပဲ ငါ့ကို ဆရာမက ခေါ်ခိုင်းလို့ဆို၊ ခု ဆ ရာမနဲ့တွေ့တော့ ဆရာမက
မခေါ်ဘူးတဲ့"

သည်တော့မှ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သူ
သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

"ဆရာမ ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို မဟုတ်ဘူး၊
နှင့်နာမည်ကို ၊ ငါက ကျောင်းခေါ်ချိန်စာရင်း လုပ်ဖို့ နာမည်ခေါ်တာ"

အတည်ပြောတာလား၊ နောက်နေတာလား ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်ဟန်နှင့် သူမ
သူ့အား စိုက်ကြည့် နေသေးသည်။ ဘေးတစ်ခုကျော်မှ ခေါင်းဆောင်ဟု
ဝင်ပြောတော့မှ သူမ ယုံကြည်သွားလေ တော့သည်။

"ဆောရီးဟာ... ငါက နင်နောက်လိုက်တယ် အောက်မေ့လို့ ဒါနဲ့
နင်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ညီညီ"

"ငါ့နာမည် သော်သော်နိုင်"

"ငါသိပါတယ်"

သူပြောလိုက်တော့ သူမ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

"အေးနော်....ဟုတ်သားပဲ၊ သိလို့ ငါနာမည်ကိုတောင် ခေါ်ပြီးပြီးပဲ"

ပြောရင်း သူမစကားကို သူမဘာသာ သဘောကျပြီး အသံထွက်ကာ
ရယ်မောလိုက် သေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သော်သော်နိုင်သည် သူ၏ အရင်းနှီးဆုံး
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သလို ခြောက်သွေ့သော သူ့ဘဝ၏
အိုအေစစ်လေး တစ်ခုလည်း ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သော်သော်နိုင်၏ မိဘများက ချမ်းသာသူများ မဟုတ်။ သာမန်လခစား
ဝန်ထမ်းများ သာဖြစ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ သားသမီး
သုံးယောက်အနက် သော် သော်နိုင်က အကြီးဆုံး ဖြစ်၍ သော်သော်နိုင်အောက်၌
မောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ညီမလေးတစ် ယောက်ရှိပြီး မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံး
ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေတက်ကြသည်။

သူမတို့၏ မိသားစုလေးသည် အလွန်ငြိမ်းချမ်း သာယာ၍ ပျော်စရာ
မိသားစုလေးဖြစ်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို မသားစု စုံလင်သည့် နေမျိုး၌ သူမတို့

အိမ်ကလေးသည် ရယ်သံများ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နောက်ပြောင် ကျီစယ်သံများနှင့် ဖုံးလွှမ်း၍ နေတတ်သည်။

မကြာခဏ သူမတို့အိမ်သို့ သူက အလည်ရောက်သွားတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ပျော်စရာမိသာစုကို ကြည့်၍ အလွန်အားကျကာ မျက်ရည်ပဲ ခွဲရဖူးသည်။ တစ်ကြိမ်မှတော့ မအောင့်နိုင်ဘဲ သူဖွင့်ပြောလိုက်မိသည်။

"နင့်တို့မိသားစုကို ကြည့်ရတာ ကြည်းနူးစရာကောင်းလိုက်တာသော်သော်၊ နင်တို့သိမ် ပျော်ကြမှာပဲနော်"

သော်သော်နိုင်က ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားဟန် အပြည့်နှင့် အဖြေပေးသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ တစ်ခါမှ စိတ်ညစ်စရာမကြုံဖူးဘူး"

"နင့်အဖေနဲ့ နင့်အမေ ရန်ဖြစ်ရင်တော့ စိတ်ညစ်ရမှာပေါ့ သော်သော်"

"ဟင်အင်း... ဖေဖေနဲ့ မေမေ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ကြဘူး"

"ငါဆိုလိုတာက တစ်ခါတလေ ကတောက်တဆက် စကားများတာမျိုးကို ဆိုလိုတာပါ"

"ငါကလဲ အဲလိုစကားများတာမျိုးကိုပဲ ပြောတာညီ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘယ်တုန်းကမှ စကားမများခဲ့ဖူးဘူး"

ဘယ်လောက်များ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ တစ်ခါမှ မေမေဘယ်တုန်းကမှ စကားမများခဲ့ဖူးဘူး ...တဲ့"

"ညီ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"အံ့ဩလို့ပါ"

"ဘာကိုလဲ"

"နင့်မိဘတွေ တစ်ခါမှ စကားမများဖူးဘူးဆိုလို့၊ ငါတို့အိမ်မှာတော့

အဖေနဲ့အမေ နေ့တိုင်းရန်ဖြစ်တာပဲ၊ ငါလဲ ခဏခဏ အရိုက်ခံ ရတယ်။

သော်သော်နိုင် သူ့အား ထူးဆန်း အံ့ဩသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

"ဖေဖေနဲ့မေမေ ကတော့ ငါတို့ကို တစ်ခါမှ မရိုက်ဖူးဘူး ညီ၊ တစ်ခါတုန်းက မောင်လေးလုပ်လိုက်လို့ ဖေဖေ အရစ်ကျစနစ်နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်ကတီဗွီ ပျက်သွားတယ်၊ အဲဒီ တုန်းက ဖေဖေစိတ်ဆိုးသွားပေမယ့် မောင်လေးကို မရိုက်ဘူး၊ လေသံမာမာနဲ့တောင် မဆူဘူး၊ နောက် အဲလိုမလုပ်ဖို့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံးမတယ်"

သော်သော်စကားကြောင့် သူ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားလေသည်။ လောကကြီးမှာ အဲလိုမိဘမျိုး တကယ်ရှိနိုင်လို့လား၊ သော်သော် သူ့ကို တမင်များ ကြွားနေတာလား...။

ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလိုက်တဲ့ကိစ္စလဲ။

တီဗွီပျက်သွားတာတောင် မဆူဘူး...တဲ့။

ဆီပုလင်း ကျကွဲရုံနှင့် ဇက်ပိုးအုပ်တတ်တဲ့ သူ့အဖေသာဆိုလျှင်တော့ တီဗွီမပြောနဲ့၊ ရေဒီယိုကက်ဆက်တစ်လုံးကို သူဖျက်ဆီးမိလျှင်ပင် သူ့အား ချက်ချင်းထ သတ်မှာ အလွန်သေချာပါသည်။

"ဖေဖေက သိပ်နူးညံ့တာ ညီ၊ လမ်းလျှောက်ရင် ဘယ်တော့မှ ဖေဖေခြေသံကို မကြားရဘူး၊ စကားလဲ ကျယ်ကျယ်မပြောဘူး၊ ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးစရာနဲ့ကြုံကြုံ ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ ဒေါသမထွက်ဘူး၊ မေမေလဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါတို့အိမ်မှာ မနက်တိုင်း မိသားစုအားလုံး ဘုရားရှိခိုးပြီး ပဋ္ဌန် ရွက်ကြတယ်၊ ဝါတွင်းဆို ဥပုလ်စောင့်ကြရတယ်၊ မောင်လေးကတော့ ညစာမစားရလို့ ဆိုပြီး မစောင့်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းတော့ သူလဲ အကျင့်ရသွားတယ်။ ငါတို့အိမ်မှာ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ညာတာကြတယ်၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်

နေကြတယ်..

"ဒါကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေမေ မပြောနဲ့၊ ငါတို့မောင်နှမချင်းတောင် စကားများတာမျိုး၊ စိတ်ကောက်တာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး..."

"ဖေဖေနဲ့မေမေက သားသမီးတွေကို အရမ်းအလိုလိုက်တယ်။ ဂရုလဲစိုက်တယ်၊ ငါတို့ စာမေးပွဲဖြေပြီဆိုရင် ဖေဖေဖြစ်ဖြစ်၊ မေမေဖြစ်ဖြစ်၊ အမြဲလိုက်စောင့်တယ်၊ အောင်စာရင်း ထွက် တဲ့နေ့ ဂုဏ်ထူးတွေဘာတွေ ပါလာတဲ့အခါမျိုးဆိုရင်တော့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာဘဲ သိလား ညီ၊ ဆုချတဲ့အနေနဲ့ ငါတို့ကို မုန့်ဖိုးဖြစ်ဖြစ်၊ ပစ္စည်းတစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ နေ့ အိမ်မှာအုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတို့၊ လက်သုပ်တို့ လုပ်စားကြတယ်၊ ဖေဖေရော၊ မေမေပါ ဘယ်လောက်အလုပ်များများ အဲလိုနေ့မျိုးဆို ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ သားသမီးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတယ်"

သော်သော့စကားများကို နားထောင်ရင်း သူမိသားစုနှင့် သူမတို့၏ မိသားစုကွာဟချက် ကိုတွေ့ကာ သူဝမ်းနည်းလာမိသည်။

"မှတ်မိသေးတယ်၊ ငါ ငါးတန်နှစ်တုန်းက စာမေးပွဲအောင်တော့ ဖေဖေတို့ တိရစ္ဆာန်ရုံ ကို လိုက်ပို့တယ်၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ၊ နင် တိရစ္ဆာန်ရုံကို ရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား ညီ"

"မရောက်ဖူးဘူး"

သူအသံက အနည်းငယ် မာကျော၍ နေ၏ ။

"နင် တစ်ခေါက်လောက်တော့ ရောက်ဖူးသင့်တယ်၊ ဆင်ကြီးတွေ၊ ရေမြင်းကြီးတွေကို အစာကျွေးရတာ သိပ်စိတ်ကြည်နူးစရာကောင်းတာပဲ၊ ပြီတော့လေ..."

"ငါပြန်တော့မယ် သော်သော့"

သူထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ဟဲ့...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နေပါဦး"

"မနေချင်တော့ဘူးဟာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နင့်စကားတွေ နားထောင်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲလို့"

"အလိုလေး.... ငါကနင့်ကို စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ပြောနေမိလို့လား ညီ"

"စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ မဟုတ်လို့ပေါ့ဟာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ

စကားတွေဆိုရင် ငါ့အတွက် မဆန်းဘူး၊ ခုတော့ နင်က ပျော်စရာတွေ၊
စိတ်ချမ်းသာစရာတွေချည်းပဲ ပြောနေတယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ နင့်လိုမျိုး တစ်ခါမှ
မပျော်ခဲ့ရဘူး သော်သော်၊ ခု နင်ကပျော်စရာတွေတ ပြောပြတော့ နင့်လိုမပျော်ခဲ့ရတဲ့
ငါ့ဘဝကို ငါ့ဘာသာ ပြန်တွေးပြီး နာကြည်းလာတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပါ၊ ကဲ....ငါ
သွားတော့မယ် သော်သော်"

သူချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ချိန်၌ ခုံတန်းလျားလေးပေါ်တွင် သော်သော်
မျက်လုံးအဝိုင်း သားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ငါ့အဖေက သိပ်နုည့်တာ၊ ငါ့မိဘတွေက ငါတို့ကို
သိပ်ချစ် တာဟူ သော် သော်သော်၏ စကားကိုက သူနားထဲ၌ တရစ်ပဲပဲ
ပဲ့တင်ထပ်စွာ ကြားယောင်မိသည်။

သူ့မိဘတွေလည်း သော်သော်မိဘတွေလိုဆိုရင် ဘယ်လောက်များ
ကောင်းလိုက်လေ မလဲ။ ခုတော့ သော်သော် မိဘတွေလို မဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့
သူ့မိဘတွေက ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းနေ ကြရတာ လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ
ရန်ဖြစ်နေကြရတာ လဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုကော ဘာလိုရိုက်နှက်ဆူဆဲနေရတာ လဲ။

သူတွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ ယောက်ကျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ပေါက်များ

ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်းလာကြ၏။ ဒါဟာ သူ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး နာကျင်စွာ ကျရတဲ့ မျက်ရည်ပူများ ပဲဖြစ်သည်။

ထိုည အိပ်ရာဝင်တော့ ဘုရားရှိခိုးလျှင် ဘယ်တော့မှ ဆုမတောင်းတတ်သော သူသည် ဆုတစ်ဆုကို တမ်းတမ်းတတ တောင်းလိုက်မိ၏။

"အရှင်ဘုရား... ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ မိသားစုသည်လဲ သော်သော်တို့မိသားစုလို ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုလေး ဖြစ်ရပါလို၏ ဘုရား"

သူအိပ်ပျော်သွားတော့ အိမ်မက်ထဲ၌ သူတို့မိသားစု ကလေးက အလွန်ပျော် စရာကောင်း သောမိသားစုလေး ဖြစ်နေခဲ့၏။ သို့သော် အိမ်မက်သာဖြစ်၍ လက်တွေ့ဘဝ မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် အိပ်မက်မှ ပြန်လည် နိုးထလာသောအခါမှတော့ လက်ရှိဘဝထဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိရလေသည်။

"နင် တော်တော်ဦးနှောက်မရှိတဲ့ အကောင်ပါလား၊ ကလေးကို ရေခဲကျောင်း ဝယ်ကျွေးရင်း ချောင်းဆိုးမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား ငတုံးငအရဲ့"

"သိပါတယ် အမေ၊ ညီမလေးက ရေခဲချောင်းပဲ စားချင်တယ်ဆိုပြီး ငိုနေလို့ ကျွန်တော် ဝယ်ကျွေးလိုက်တာပါ"

"အေး...ခုတော့ ဒီမှာ ကလေးချောင်းဆိုးနေပြီး၊ ချောင်းဆိုရင် ဆေးခန်းပြရတော့မယ်၊ ပိုက်ဆံကုန်မယ်၊ အိပ်မှာ ပိုက်ဆံလုပ်တဲ့ စက်ကြီး ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့ကောင်ရဲ့ "

အမေ ဒေါသတကြီးပြောပြီး သူ့ခေါင်းကို သုံးလေးချက်ခေါက်သည်။ အမေ သူ့အား ခေါင်းတစ်ချက် ခေါက်တိုင်းသာ ဦးနှောက်နည်းနည်းစီ ပဲ့ထွက်မည်ဆိုပါက ယခုအချိန်လောက်တွင် သူ့ခေါင်းထဲ၌ မည်သည့်ဦးနှောက်မှ

ကျန်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ထိုအချိန်၌ အဖေ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် အမေက သူ့အကြောင်းဆီး၍ တိုင်လေသည်။ သူကတော့ နားရင်းအရိုက်ခံရန်၊ ဇက်ပိုးအအုပ်ခံရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏ ။ သို့သော် အံ့ဖွယ်ကောင်းစွာ သူမျှော်လင့်ထားသည့် အပြုအမူမျိုးကို မလုပ်ဘဲ အဖေ မျက်မှောင်ကြွက်၍ ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေပြီးမှ ရုတ်တရက်မေးသည်။

"ဟေ့ကောင်.. အဲဒီ ရေခဲချောင်းကို မင်းဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ကျွေးတာလဲ"

သည်တော့မှ အမေလည်း အဖေ့နည်းတူ စဉ်းစားမိသွားဟန်ဖြင့် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ စွပ်စွဲလိုသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

"ဟေ့ကောင်... ငါမေးနေတယ်လေ"

"ကျွန်တော်ကျောင်းမုန့်ဖိုးထဲက ဝယ်ကျွေးတာပါ"

"ဒီနေ့ကျောင်းတက်ရက်မှ မဟုတ်ဘဲ ၊ မင်းကိုဘယ်သူမုန့်ဖိုးပေးလို့လဲ၊ မင်းမှန်မှန်ဖြေစမ်း"

"တကယ်ပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်စုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးထဲကနေ ဝယ်ကျွေးတာပါ"

"မင်းကို ထမင်းဘူး ထည့်မပေးလို့ ထမင်းအစား ကျောင်းမှာ ကြာဆံသုပ် ဝယ်စားဖို့ မုန့်ဖိုးကို ကြာဆံသုပ်နဲ့ တိုင်းပြီး အတိအကျပေးတာ၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီစုလဲ၊ ဘာလဲ....ကြာဆံသုပ်ဈေးကျသွားလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူးအဖေ၊ ကျွန်တော်ကြာဆံမစားဘဲ စုထားတာပါ"

"ကြာဆံသုပ်မစားရင် မင်းဘာစားလဲ"

"ကျွန်....ကျွန်တော် ဘာမှမစားဘူး၊ သိပ်ဆာတဲ့နေတွေမှပဲ မုန့်တစ်ခုလောက် ဝယ်စားပြီး ရေသောက်တယ်"

အမေက သူ့အား စိုက်ကြည်နေရင်းမှ ကောက်ကာငင်ကာပြောသည်။

"ဪ...ဟိုတစ်ခါလဲ ဘာမှမစားဘဲ ဗိုက်အောင့်လို့ ဆေးခန်းရောက်၊
ငွေကုန်ပြီးပြီး၊ ခုလဲငွေကုန်အောင် နင်ထပ်လုပ်တာပေါ့လေ"

"မဟုတ်ပါဘူးအမေ ကျွန်တော် ဗိုက်မအောင့်တော့ပါဘူး"

အမှန်တော့ ယခုတိုင် တစ်ခါတစ်ရံ ဗိုက်အောင့်တတ်သော်လည်း
သူ့အမေကို ညာလိုက်သည်။ အဖေက အမေကို လက်ကာပြရင်း...

"မင်းဝင်မပြောနဲ့၊ ငါအဲဒီ ကောင့်ကို စစ်စရာရှိသေးတယ်၊ ကဲ...
မင်းစုထားတယ်ဆိုတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေသွားယူစမ်း"

အိပ်ခန်းအတွင်းသွားကာ သူစုထားသော မုန့်ဖိုးများကိုယူပြီး အဖေကို ပေးလိုက်သည်။ အဖေက ပိုက်ဆံများကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး မိတောက်မတတ် မျက်လုံးများနှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြော၏ ။

"လက်စသက်တော့ မင်းက သူခိုးပဲ"

"ဗျာ.."

"မင်းကိုမုန့်ဖိုးပေးတာ ကျပ်တန်ပဲပေးတာ၊ ခု ငါးကျပ်တန်တွေ ဖြစ်နေတယ်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်း ငါ့အိတ်ထဲက ခိုးထားတာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ အဲဒါ...အဲဒါ ကျွန်တော် ကျပ်တန်တွေနဲ့ လဲထားတာ"

အမှန်တကယ်ပင် ကျပ်တန်ငါးရွက်ပြည့်တိုင် ငါးကျပ်တန် အသစ်ကလေးများနှင့်လဲကာ သူစုဆောင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

"မင်း ငါ့ကိုမလိပ်နဲ့၊ ဒီပိုက်ဆံတွေ မင်းခိုးထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သူခိုးမဟုတ်ဘူး"

သူအသံက မာကျောကာ အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွားသည်။

"သူခိုးမဟုတ်ရင် အလစ်သမားပေါ့၊ မိဘလစ်တဲ့အချိန်မှာ မိဘအိတ်ထဲက အလစ်သုတ်တဲ့ အလစ်သမား"

အဖေ ဒေါသတကြီး စွပ်စွဲပြီး သူ့နားသို့ လျှောက်လာသည်။

စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို နားရင်းရိုက်၊ ဇက်ပိုးအုပ်လေ့ရှိသော အဖေ ဒီတစ်ခါ သူ့ကို နားရင်းမရိုက်သလို၊ ဇက်ပိုးလည်းမအုပ်ပါ။ သို့သော်

ခပ်အုပ်အုပ်မြည်သံ တစ်ခုနှင့်အတူ သူ့မျက်နှာကတော့ နောက်သို့ ယိုင်သွား၏။

အဖေ သူ့အားဆွဲထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖခင်တစ်ယောက်၏ လက်သီးနှင့်ထိုးခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် နာကျင်ရန် သတိမရဘဲ သူတအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ထို့နေက အဖေ သူ့အား လက်သီးနှင့်ထိုးခြင်းသည် သူ့ ဘဝ၌ ပထမအကြိမ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးအကြိမ်တော့ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

လောက၌ မိဘတိုင်း ကိုယ့်သားသမီးကို ဆုံးမပိုင်ခွင့် ရှိသလို (ဆိုးမိုက်မသွားစေရန်) ဆုံးမဖို့လည်း အမှန်တကယ် လိုအပ်ပါသည်။

သို့သော် ဆုံးမနည်း မှန်ကန်ရန် သို့မဟုတ် မှန်ကန်သော ဆုံးမနည်းကိုရွေးချယ်ရန်က တော့အလွန်သိမ်မွေ့သော ကိစ္စ ဖြစ်သလို အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စလည်းဖြစ်၏။ အဖေသည် လက်ရုံးအားကိုးသောနည်းကို တောက်လျှောက် ကိုင်စွဲခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုနည်းမှာ အချို့သော သားသမီးများအတွက် မှန်ကန်ကောင်း မှန်ကန်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အဖေနှင့်သူ့အကြားမှာ တော့အလွန်မှားယွင်းသော ဆုံးမနည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အမှတ်သညာ ကြီးလွန်သော သူ့အတွက် သူပိုက်ဆံမခိုးဘဲ ခိုးသည်ဟု စွပ်စွဲကာ အဖေသူ့အား လက်သီးဖြင့် ဆုံးမခဲ့ခြင်းမှာ ဘယ်လိုမှမေ့ပျောက်၍ မရနိုင်သော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စကြောင့် အဖေအား သူမုန်းတီးမသွားသည့်တိုင် ယခင်ကလောက် မချစ်တော့တာကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

လောက၌ အခြားလူတစ်ယောက်၏ လက်သီးနှင့် အချက်ပေါင်းများစွာ အထိုးခံရခြင်းနှင့် ဖခင်တစ်ယောက်၏ လက်သီးနှင့် တစ်ချက်အထိုးခံရခြင်းသည်

နာကျင်မှု၌ ရော၊ ခံစားမှု၌ ပါ ဘယ်လိုမှ မတူညီနိုင်ပါ။ သားသမီးတစ်ယောက်တွက် ကိုယ့်ဖခင်၏ လက်သီးတစ်ချက် အထိုးခံရခြင်းသည် နာကျင်မှု၌ ရော၊ ခံစားမှု၌ ပါ ဘယ်လိုမှ မတူညီနိုင်ပါ။ သားသမီး တစ်ယောက် အတွက် ကိုယ့်ဖခင်၏ လက်သီးတစ်ချက်က ပို၍ နာကျင်စေသလို ပို၍ လည်း ကြေကွဲစေပါသည်။

သေချာတာကတော့....

အဖေ သူ့အားလက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးပြီးနောက်ပိုင်း အဖေနှင့် သူ့အကြား တစ်စုံတစ်ရာ ခြားသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

(ထိုတစ်စုံတစ်ရာကတော့ ဖခင်၏ လက်သီးနှင့် အထိုးမခံဖူးသူများ ဘယ်လိုမှ နားလည်ခံ စားနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။)

သူ၏ နှလုံးသားအတွင်းသို့ စူးချွန်အသစ်တစ်ချောင်း ရိုက်သွင်းခံခဲ့ ရပြီးနောက်ပိုင်းမှတော့ သူသည် အေးစက်စက် ထုံပေပေနိုင်သော ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်လေးတစ်ယောက်သို့ (သူကိုယ်တိုင်ပင် သတိမထားမိဘဲ) တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့တော့သည်။

သို့သော် သူ သတိမထားမိသော ထိုကိစ္စအား သော်သော်နိုင်ကတော့ သတိထားမိလေ သည်။

"ညီ.. နင် ခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ငါဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

သူမ သူ့အား ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းလေသည်။

"နင် အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး ညီ၊ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း အေးတိအေးစက် ဖြစ်လာတယ်၊ နောက်ပြီး ဟိုတစ်နေ့ကလဲ ဘီတန်းက ကျောင်းသားနှစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်၊ အစက နင် ရန်မ ဖြစ်တတ်ပါဘူး"

"ရန်ဖြစ်တာ အဟုတ်ပါဘူး၊ စကားများတာပါ။ အဲဒီ နေ့က ငါကျောင်းရောက်တာ စော နေ တာနဲ့ ဘောလုံးကွင်းနားက ခရေပင်အောက်မှာ သွားထိုင်နေတာ။ အဲဒီ အချိန်မှာသူတို့ ရောက်လာပြီး ငါ့နားမှာ လာရယ်လို့ မရယ်နဲ့လို့ပြောရင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြ တာပါ။"

"ဘာလဲ၊ နင့်ကိုနောက်တွဲ သဘောနဲ့ စောင်းပြီးရယ်တာလား။"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ဘာသာ ဗီဒီယိုကားတစ်ကားအကြောင်းပြောပြီး ရယ်ကြတာပါ။"

သူ့မျက်နှာအား သူမ အံ့သြသလိုကြည့်ပြီး မေးသည်။

"ဒါဖြင့် သူတို့ဘာသာသူတို့ ရယ်ကြတာကို နင်က ဘာဖြစ်လို့ သွားပြီးတားရတာ လဲ"

"သူတို့ဘာသာရယ်တယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီ ရယ်သံတွေက ငါ့ကိုစော်ကားနေသလိုပဲ သော်သော်၊ အဲဒါကြောင့် မရယ်နဲ့လို့ ပြောလိုက်မိတာ"

"ဗုဒ္ဓေါရေ.... ဘာဆိုင်လို့လဲဟယ်"

"ဆိုင်မဆိုင်တော့ ငါမသိဘူး သော်သော်၊ ဒါပေမဲ့ သူများတွေရယ်မော်နေတာ၊ ပျော်ရွှင်နေ တာတွေ့တိုင်း ငါ အလိုလိုစိတ်တိုနေမိတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို အရွဲ့တိုက် စော်ကားနေသလိုငါခံစား ရတယ်"

"သူ့စကားအဆုံးမှာတော့ သော်သော်နိုင်အကြာကြီး နှုတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေတော့ သည်။ အတန်အကြာမှ ခပ်ဖွဖွသက်ပြင်းချသံ တစ်ခုနှင့်အတူ သူမခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

"ညီ... နင် တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလားဟင်"

"ဟုတ်တယ် သော်သော်၊ ငါ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့

ဘာကိုမကျေနပ်တာလဲဆိုတာတော့ ငါ့ကိုယ်ငါလဲ မသိဘူး၊ တစ်ခါတလေ ငါရန်တွေဘာတွေ ဖြစ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ အုပ်နံရံတို့ ဘာတို့ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်ချင်တယ်"

သော်သော် တအံ့တဩ ဘုရားတလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်သူ့အား...

"ရန်တွေဘာတွေတော့ မဖြစ်ပါနဲ့ဟာ၊ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့က နင်ကို သိပ်အထင်ကြီးတာ၊ နင် စာတော်တဲ့အကြောင်း၊ လိမ္မာတဲ့အကြောင်း ကွယ်ရာမှာ ခဏခဏ ချီးမွမ်းတယ်၊ ဖေဖေကဆို နင်ဆရာဝန်ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့"

"ငါကလေ.... ငါကဆရာဝန်ဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်လား"

သော်သော်စကားကြောင့် သူဟားတိုက်ရယ်မောပစ်လိုက်၏ ။ ယခု အထက်တန်းကျောင်းကိုပင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ သူဝင်ငွေရှာပေးနိုင်သောကြောင့် သူ့အိမ်က သူ့ကျောင်းစရိတ်အတွက် မကြည်ဖြူသည့်တိုင် ကျောင်းမထုတ်မခံရဘဲ သူ့ဆက်တက်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

အကုန်အကျ အလွန်များလှသော ဆေးကျောင်းသို့တက်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကတော့ သူနှင့်တော်တော်ဝေးပါသည်။

"မရယ်နဲ့လေ ညီ၊ ငါရယ်စရာပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ နင်နှစ်တိုင်း ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးနဲ့ အောင်နေကျပဲ၊ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကိုလဲ အဲလိုအောင်ရင် နင်ဆေးကျောင်းတက်နိုင်တာပေါ့၊ ပိုသေချာအောင် ခုကတည်းက ပိုကြိုးစားလိုက်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဆရာဝန် မဖြစ်ရမှာလဲ"

"ဒီနေ့အဖို့တော့ နင့်စကားတွေက

ငါ့အတွက်အကောင်းဆုံးပြက်လုံးတွေပဲ သော်သော်၊ ဒါပေမဲ့ နင်ပြောသလို ငါဆရာဝန်မဖြစ်ချင်ဘူး"

"ဒါဖြင့် နင်ဘာဖြစ်ချင်လိုတုန်း"

"သော်သော်ခပ်ဆောင့်ဆောင့် မေးသည်။

"လောလောဆယ်တော့ ငါဆေးလိပ်သောက်ချင်တာပဲ"

"ဘာ..."

သူမအသံက စူးရှကျယ်လောင်စွာ တင်းမာသွားသည်။

"နင် ဆေးလိပ်သောက်တက်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ညီ"

"ဟင့်အင်..... မသောက်တတ်ပါဘူး၊ သောက်ချင်တာကို ပြောတာပါ၊

ဖြစ်နိုင်ရင် အရက်တွေ ဘာတွေတောင် သောက်ပြီး မူးပစ်လိုက်ချင်တယ်"

သူမ သူ့အား မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ကြည်ပြီး တအံ့တဩ ရေရွက်သည်။

"ဘုရား... ဘုရား.. ဒီပုံတိုင်းဆိုရင်တော့ နင်လူဆိုးဖြစ်တော့မယ် ညီ

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေတော့ သူမ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ရှိုက်ရင်း
သူ့အား လှမ်းခေါ်သည်။

"ညီ"

"ဘာလဲ သောသော်"

"ငါလေ...ငါ... နင်ကိုဆိုးမိုက်မသွားစေချင်ဘူးဟာ၊

နင်လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာ ငါစိတ်ပူတယ်"

သူ့ခြောက်ကပ်စွာရယ်မောရင်း သူမအား အေးဆေးစွာပြန်ပြော
လိုက်သည်။

"ငါလဲ လူဆိုးမဖြစ်ချင်ပါဘူး သော်သော်ရာ၊ လောကကြီးမှာ
ဆိုးတယ်မိုက်တယ် ဆိုတာ မကောင်းမှန်း ငါသိပါတယ်"

"ဒါဖြင့် နင့် စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ညီ၊ နင် လူဆိုးမဖြစ်ပါဘူးလို့ ငါ့ကို ကတိပေးစမ်းပါ"

ဘယ်လောက်များ အစိုးရိမ်ကြီးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ။

သူပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောရင်း ကတိပေးလိုက်၏

"စိတ်ချပါဟာ၊ ငါဘယ်တော့မှ လူဆိုးတစ်ယောက် မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကဲ.... ကျေနပ်ပြီလား"

တိမ်ရိပ်ဖုံးနေသည့် လမင်းပမာ အုံ့မှိုင်းနေသော သော်သော် မျက်နှာကချက်ချင်းပင် ကြည်လင်သွားလေသည်။

လောက၌ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရတာ လောက် နာကြည်းကြေကွဲ ကောင်းသောကိစ္စ ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မည်သူမှ လူဆိုးစာရင်း အသွင်းမခံချင်ကြသလို သူသည်လည်း ခပ်ဆိုးဆိုး ကောင်းလေးတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ခဲ့။

ထို့အတွက် သော်သော်နိုင်အား ခပ်ရဲရဲ ကတိပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လူဆိုးလေးတစ်ယောက် မဖြစ်အောင် သတိကြီးစွာထား၍ နေထိုင်ခဲ့၏ ။ ခါတိုင်းလိုပင် အိမ်အလုပ် ကူလုပ်ပေးခဲ့သလို ကျောင်းစာ၌ လည်း မလစ်ဟင်းအောင် ကြိုးစားလျက် တတ်နိုင်သမျှ အမှားအယွင်းကင်းစွာ သူ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ လောကကြီးသည် ချွက်ချော်လွဲမှားမှုများစွာနှင့် လည်ပတ်တတ်ပြီး ကံကြမ္မာကတော့ အံ့ဩဖွယ် အပြောင်းအလဲတို့ကို မျက်လှည့်ဆန်ဆန် ဖန်တီးတတ်၏ ။

သူ့အမျိုးအမည် မခေါ်တတ်သော အလွန်သားနား ထည်ဝါလှသည့် ကားတစ်စီး သူတို့အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ကတည်းက စိတ်ထဲ၌

ထင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

"ဘယ်ကဧည့်သည်တွေများပါလိမ့်"

သူတို့အိမ်သို့ မော်တော်ကားနှင့် လာတတ်သည့် ဧည့်သည်မျိုးတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ပခုံးပြောင်းလွယ်ရင်း အံ့ဩစိတ်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ချိန်တော့ သူပို၍ အံ့ဩသွားရပါသည်။

အိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည် ဧည့်သည်က သူ့အဖေ၏ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ၊ သူ၏ လကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်ကတော့ သူ၏ ဘကြီးသည် တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် အိမ်သို့ အလည်လာဖူးသော်လည်း လုပ်ငန်းတစ်ခု (လက်ဖက်ရည်ဆိုင်) လုပ်ရန် ဘကြီးက အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးပြီး ထိုအရင်းအနှီးအား အဖေ ဆုံးရှုံးပစ်လိုက်သောအခါမှတော့ ဘကြီးသူတို့အိမ်သို့ အလည်မလာတော့သလို အဆက်အသွယ်လည်း မလုပ်တော့ပါ။ ယခုမှ ထူးဆန်းစွာအလည် ရောက်ရှိလာခြင်းအပေါ် သူတအံ့တဩ ဖြစ်နေချိန်၌ ဘကြီးက သူ့အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

"ဖိုးညီတောင် တော်တော်ကြီးနေပြီပဲ၊ မင်းကျောင်းစာတွေ လိုက်နိုင်ရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဖေက သူ့အားလှမ်းကြည့်ရင်း ဝင်ပြောသည်။

"အလကားပါ အစ်ကိုရာ၊ ဒီကောင်ဘာမှ အဖြစ်ရှိမယ့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ စီးပွားရေး မပြေလည်ရတဲ့ကြားထဲ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ဒီကောင်ကျောင်းစရိတ်က နည်းတာမဟုတ်ဘူး"

"အဲဒါကြောင့် မင်းတို့လဲ ဘာတွေများ စီစဉ်နေကြတာလဲဟု စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုအချိန်မှပင် ညီမလေးအား ပွေ့ချီထားသော အဖေက သူကို

ခပ်ငေါက်ငေါက် လှမ်းပြောသည်။

"ဟေ့ကောင်... ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ၊ နောက်ဖေးမှာ မင်းအမေ
ဟင်းချက်ဖို့လုပ်နေတယ်၊ သွားကူလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူ့အိမ်တွင်းဘက်သို့ ဝင်လာပြီး လွယ်အိတ်ကို ချိတ်ကာ
ကျောင်းအဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်ဘဲ မီးဖိုထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်သွားလိုက်၏ ။

"ဟုတ်ကဲ့"

ကြက်သွန်နွာရင်း ဘကြီးရောက်ရှိလာခြင်းနှင့် ဘကြီး၏
အစီအစဉ်ဟူသော စကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသော သူက အမေ့ကို
မေးလိုက်သည်။

"အမေ.... ဘကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်"

"သူ့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် နင့်အပူလား"

ကန်စွန်းရွက်ခြွေရင်း အမေ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဖြေသည်။
သူတတ်နိုင်သမျှ အချို့သာဆုံးအ သံဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး အမေ့ကိုပြောလိုက်သည်။

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ ကျွန်တော် သိချင်လို့မေးတာပါ"

"နင့်ညီမကို မွေးစားဖို့ လားခေါ်တာ၊ ကဲ ရှင်းပြီးလား"

"ဗျာ..."

သူ့လက်ထဲမှ နွာလက်စ ကြက်သွန်ဥ လွတ်ကျသွားသဖြင့်
ကမန်းကတမ်း ပြန်ကောက် လိုက်ရသည်။

ညီမလေးကို မွေးစားဖို့ လားခေါ်တာ ... တဲ့။

"အမေတို့.... အမေတို့ လက်မခံဘူး မဟုတ်လားဟင်၊ မပေးနိုင်ဘူးလို့

ငြင်းလိုက်မယ် မဟုတ်လား"

"အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ နင့်အဖေ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်"

"မပေးပါနဲ့ အမေ၊ မပေးနိုင်ဘူးလို့ အဖေ့ကို ငြင်းခိုင်းလိုက်ပါ"

"အောင်မယ်.... နင်က ဘာကောင်မို့ ဝင်အမိန့်ပေးနေတာလဲ၊ ခု နင့်ညီမလေးကို ကျောင်းထားရတော့မယ်၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်အပြင် နှစ်ယောက်တာဝန်ကို ငါတို့ မယူနိုင်ဘူး"

"ကျွန်တော့်ကျောင်းစရိတ်အတွက် ကျွန်တော်ရေထမ်း၊ အကြော်ရောင်းပြီး ပိုက်ဆံရှာပေး နေသားပဲ အမေ၊ ပြီးတော့ အိမ်အလုပ်တွေလဲ ကျွန်တော်ကူလုပ်ပေးနေတာပဲ"

သူ ကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်တော့ အမေက သူ့အား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ

"ဟဲ့ ... အဲဒီ နင်ရှာတဲ့ မဖြစ်စလောက်ငွေက နင့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်တောင် အနိုင် နိုင်၊ ဘယ်မလဲ ...နင့်ညီမလေးဖို့ ကျောင်းစရိတ်"

"အဲဒါဆိုရင်လဲ ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ပါ့မယ်အမေ၊ ညီမလေးကိုတော့ မပေးလိုက်ပါနဲ့"

ကန်စွန်းရွက်များကို ရေဆေးရန် အမေထထွက်သွားတော့ သူငေးငိုင် ကြေကွဲစွာ ကျန်ခဲ့၏။ သူ့ဘဝ၏ အိုအေစစ်လေးတစ်ခုဖြစ်သော ညီမလေးကိုတော့ သူ ဘယ်လိုမှ အဆုံးအရှုံး မခံနိုင်ပါ။ အမေက နင့်အဖေ့ကို သွားပြောဟု ဆိုသော်လည်း ဒေါသကြီးလှသော အဖေ့ကို သူသွားမပြောရဲ။ လူကြီးတွေ ကိစ္စကို ဝင်ရှုပ်ရမလားဟုဆိုကာ နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲထိုးလျှင် သူပိုခံစားရပါလိမ့်မည်။

ဧည့်ခန်းရှိ အဖေ့ရှေ့သို့ သွားမပြောရဲသော်လည်း မီးဖိုထဲကတော့

သူကျယ်လောင်စွာ လှမ်းပြောနေမိသည်။ အသံထွက်၍ ပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှ ပြောနေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ညီမလေးကို မပေးပါနဲ့ အဖေ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီမလေးကို မပေးလိုက်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ စိတ်ဖြေစရာဆိုလို့ ဒီညီမလေးပဲ ရှိတာပါ။

သူ့အတွေးနှင့် ကြေကွဲရေရွတ်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကားစက်နှိုးသံနှင့် ကားမောင်းထွက်သွား သံကြားတော့ သူဝုန်းကနဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြေးထွက်လာမိသည်။ ညီမလေးပါသွား ပြီလား၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးကို ပေးလိုက်ကြပြီလား။

သို့သော် ဧည့်ခန်းရောက်တော့ အဖေပေါင်ပေါ်၌ ထိုင်နေဆဲဖြစ်သော ညီမလေးကို တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် သူလှိုင်ခနဲ ဆို့နစ်စွာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ညီမလေးက သူ့ကို တွေ့တော့ ကိုကြီး ဟုခေါ်ကာ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသဖြင့် ညီမလေးကို ပွေ့ချီပြီး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိ သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဖေ၊ အဖေခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး အဖေ့ကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။ ညီမလေး ကျောင်းစရိတ်အတွက် ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ပိုရှာပါမယ်။ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ပြီး ညီမလေးကို ကျောင်းထားပေးပါမယ်။

ဆေးပေါ့လိပ်ကို အငွေ့တထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာနေသော အဖေအား သူ့စိတ်ထဲမှ လှမ်းပြောရင်း ညီမလေးကို မပေးလိုက်သည့်အတွက် သူ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

သို့သော် အဖေ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် အစစ်အမှန်အား နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာပင် သူသိလိုက် ရသည်။ သူကျောင်းမှ ပြန်ရောက်ချိန်၌ သူ၏ ချစ်လှစွာသော ညီမလေး မရှိတော့။ ဘကြီးတို့အား အပြီးအပိုင် ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ နင်သိပ်ခံစားနေရလား ညီ ”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ သော်သော်၊ ညီမလေးဟာ ငါ့ဘဝပဲ၊ ငါ့အသည်းနှလုံးပဲ၊ ခုတော့ ငါ့အသည်းနှလုံးကို ခွဲထုတ်ပြီး ပေးလိုက်ကြတာနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး”

သူ့အသံတို့က နာကျင်ခြောက်ကပ်စွာ တုန်ခါနေကြသည်။

သော်သော်၏ မောင်လေးနှင့်ညီမလေးက ခြံထောင့်၌ ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေကြသဖြင့် ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို ငေးမောရင်းသူပို၍ ကြေကွဲလာမိသည်။ ခုချိန်လောက်ဆို ဘကြီးတို့ရဲ့ ခမ်းနားလှတဲ့ တိုက်ကြီပေါ်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း အဖော်ကင်းမဲ့နေမှာပဲ။

အရင်က ညီမလေးပျင်းလျှင် သူ့ညီမလေးအားပုံပြောပြရင်း ပျော်ရွှင်စေခဲ့၏ ။ ယခုညီမလေး က “ ညေးပျင်းတယ်” ဟုဆိုလျှင် မည်သူက ညီမလေးအား စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ပုံပြောပြမလဲ။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဖြစ်သော ဘကြီး၏ သမီး၊ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲကကော သူလို စိတ်ရှည်နိုင်မှာတဲ့ လား။

“ အဖေ တို့ မတရားဘူးဟာ ”

သူ့အသံထွက် ရေရွတ်လိုက်မိတော့ သော်သော်က ဖျောင်းဖျူ၏ ။

“ ညီ... နင် အဲလို မတွေးနဲ့လေ၊ နင့်မိဘတွေက ကောင်းမယ်ထင်လို့ ခုလို စီစဉ်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ သူများအိမ်ကို သွားပို့တာ ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်လား သော်သော်”

“ သူများအိမ် မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဆွေမျိုးအိမ်ပို့တာပါ၊ နောက်ပြီး နင်ပြောတော့ နင့်ဘကြီး တို့က ချမ်းသာတယ်ဆို”

“ ဟုတ်တယ်၊ ခြံဝင်းကြီးနဲ့ သူတို့တိုက်ကတင် ငါတို့ကျောင်းက ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင် စာလောက် ကျယ်တယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ သော်သော်က ဒါဖြင့် တီဗွီတွေ။ ဗီဒီယိုတွေလဲ
ရှိမှာပေါ့နော်ဟု မေးသဖြင့် သူ အနည်းငယ် စိတ်တိုသွား၏။

“ နင်ကလဲ တုံးလိုက်တာ ၊ အရမ်းချမ်းသာပါတယ်ဆိုမှ အဲဒါတွေ မရှိဘဲ
နေမလား သော် သော်ရ၊ တီဗွီရော၊ ဗီဒီယိုရော၊ ရေခဲသေတ္တာရော အကုန်ရှိတယ်”

“ သူတို့စားတဲ့ ဟင်းတွေကလဲ အပျံစားနေမှာပဲနော်”

“ သော်သော်... နင်ဘာလို့ ဒီလောက်တုံးနေတာလဲ၊
အရမ်းချမ်းသာပါတယ်လို့ ငါပြောပြီးပြီ မှပဲ”

သူ့စိတ်တိုစွာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောလိုက်တော့ သူမဟာ ညင်သာစွာ
ပြုံးလိုက်သည်။

“ ငါထုံတာ မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ နင့်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်လာအောင်
ရှင်းပြချင်လို့ပါ၊ နင့်ဘကြီးအိမ်မှာရှိတဲ့ တီဗွီတို့ ၊ ဗီဒီယိုတို့၊ ရေခဲသေတ္တာတို့ဆိုတာ
နင်တို့အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့လဲ နင်တို့မစားခဲ့ရဘူး၊
တစ်ခါတုန်းက နင်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆီးထုတ် နဲ့တောင် စားခဲ့ရတယ်လို့ နင်
ငါ့ကို တစ်ခါ ပြောဖူးတယ်လေ၊ ခုနင့်ညီမလေး ဟိုမှာနေတဲ့အတွက်
ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ စားရတော့မယ်၊ တီဗွီတွေ၊ ဗီဒီယိုတွေ ကြည့်ရတော့မယ်၊
ရေငတ်ရင် ရေခဲ ရေလဲ သောက်ရတော့မယ်၊ ကဲ... ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊
ဟိုမှာ နေတဲ့အတွက် နင့်ညီမလေး ရဲ့ ဘဝ ပိုကောင်းမသွားဘူးလား”

“ သော်သော့စကားကြောင့် သူငိုငိုသွား၏ ။ သူမပြောသည့်စကားက
အားလုံး အမှန်ချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ အစကတော့ ထိုသို့ သူ မစဉ်းစားမိခဲ့။ ညီမလေးနှင့်
ခွဲခွာရလေခြင်းဟု တွေးကာ ဝမ်းနည်းဒေါသဖြစ်ခဲ့မိ၏ ။ ယခုတော့ တိုက်ကြီးပေါ်သို့
ညီမလေးရောက်သွားခြင်းမှာ ၎င်း၏ ရှေ့ရေးအတွက်
ပိုမိုကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသဘောပေါက်လာသည်။

“နင် တရားဟောကောင်းတယ် သော်သော်”

သူ ဝန်ခံလိုက်တော့ သော်သော်က ရွန်းလဲ့စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ရန်ဖြစ်သံတွေကို မကြားရတော့မှာ တစ်ခုတည်းနဲ့တင် ညီမလေး အဲဒီ အိမ်ရောက်သွားတာ မှန်တယ်လို့ ငါ့လက်ခံလိုက်ပြီ”

“ဟင့်အင်း”

သူခေါင်းယမ်းလိုက်တော့ သော်သော် သူ့အား နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“မှန်တယ်လို့ လက်ခံတာဟာတခြား၊ ညီမလေးနဲ့ ခွဲရလို့စိတ်မကောင်းဖြစ်တာကတခြား သတ်သတ်စီပဲ၊ ငါ့ညီမလေးကို ခုချိန်ထိ လွမ်းနေတုန်းပဲ သော်သော်၊ နောက်လဲလွမ်းနေဦးမှာပဲ၊ အဲဒါကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အမှန်တကယ်လည်း ညီမလေးအား သတိတရ လွမ်းဆွတ်မှုကို သူမေ့ဖျောက်၍ မရနိုင်ခဲ့ပါ။ တိုက်ကြီးပေါ်မှ ရောက်သွားခြင်းကြောင့် ညီမလေး၏ ဘဝ ကောင်းစားမည်မှန်သော လည်း ညီမလေးနှင့် ခွဲခွာနေရမှုကတော့ သူ့အတွက် ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်စေခဲ့၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် အမာရွက်များစွာနှင့် သူ၏ နှလုံးသား၌ ဒဏ်ရာတစ်ခုထပ်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဒဏ်ရာရပြီး သိမ်မကြာခင်မှာပင် သူထပ်ဒဏ်ရာတစ်ခုက အမေအိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား ခြင်းဖြစ်သည်။

(ယခင်ကလည်း ထိုသို့ပင် အမေအိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ ၎င်း၏ အမျိုးများအိမ်၌ သွားနေ တတ် သဖြင့် သူမကြာခဏ လိုက်ခေါ်ရလေ့ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တော်တော်နှင့် ပြန်မလိုက်ပါကအမေပြန် လိုက်ချိန်အထိ အမေနှင့်အတူတူ သူနေလိုက်သည်။)

ဒီအချိန်တော့ ဘယ်လိုမှပြန်ခေါ်၍ မရတော့သလို

အမေနှင့်အတူနေရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ အမေဆင်းသွားသည်က ဆွေမျိုးများအိမ်သို့ မဟုတ်ဘဲ သီလရှင်ကျောင်းတစ်ခုသို့ ဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းမှပင် ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ခေါင်းမားစွာ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် နဂိုကတည်းက အက်ကြောင်းထနေခဲ့သော အဖေနှင့်အမေ၏ အိမ်ထောင်ရေးက အပြီးတိုင် ပြိုကွဲခဲ့လေတော့သည်။

တကယ်တော့ ကံကြမ္မာသည် (သူ့အလွန်ချစ်သော ညီမလေးနှင့်ခွဲခွာရခြင်း၊ အဖေနှင့် အမေ ကွဲခြင်း စသည့်ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုနှင့်ပင် သူ့အပေါ်ကောင်းစွာအနိုင်ယူ သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုမျှလောက်နှင့် အားရကျေနပ်ဟန်မတူပါ။

လူဆိုးလေးမဖြစ်ချင်သော၊ အေးတိအေးစက်နှင့် ဂျစ်ကန်ကန်ထုံပေပေ ကောင်းလေအပေါ် အလဲထိုးအနိုင်ယူရန် အငြိုးကြီးစွာဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေနှင့်အမေကွဲပြီး နှစ်လကျော်အကြာ နောက်ထပ်ထိုးနှက်ချက်အသစ်ခုကို အိမ်တိုင်ရာရောက်ပို့လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့ အား ထပ်မံအနိုင်ယူခဲ့ပြန်သည်။

သူ့ဘဝ၌ အဖေအခုလို ရွှင်မြူးနေခြင်းမျိုးကို တစ်ခါမှတော့မတွေ့ဖူးခဲ့။ ထို့အတူသူ့အား နာမည်တပ်၍ ခေါ်တာမျိုးကိုလည်း တစ်ခါမှမကြုံဖူးခဲ့ပါ။ အဖေသူ့အားခေါ်လျှင် “ဟေ့ကောင်“ ဟုသာခေါ်တတ်၏။ (“သားရေ“ ဟု ခေါ်တာမျိုးကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာပင် အခေါ်မခံရဖူးသဖြင့် ထိုသို့အခေါ်ခံရမည်ဆိုပါက ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ သူ့နှလုံးသွေး ရပ်သွားနိုင်ပါသည်။)

ယခုတော့ သူ့ဘဝ၌ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို အံ့သြဖွယ်ကောင်းစွာ ကြုံတွေ့နေရသည်။

ဧည့်သည်ရှေ့၌ အဖေပြုံးရွှင်နေရုံမျှမက တစ်ခါတစ်ရံအသံထွက်၍ ပင် ရယ်မောလိုက်ပါသေးသည်။ ထို့နောက်သူ့အား....

“ဖိုးညီရေ....ခဏကွာ“

ဟုလှမ်းခေါ်သည်။ “ဟေ့ကောင်“ဟူသော အသုံးအနှုန်းနှင့်သာ နားယဉ်နေခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုခေါ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သူ့ `ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေမိသေးသည်။ သူ့အဖေတို့ရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သွားတော့ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးနှင့် သူ့အားမိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဖိုးညီ... ဒါကရီရီစိုး တဲ့၊ ရီရီစိုး...သူက အစ်ကိုကြီးသားညီညီဆိုတာလေ“

သူ့အားလူရာသွင်းလျက် ဧည့်သည်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေသဖြင့်သူမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် မှင်တကမိနေချိန်၌ ရီရီစိုးဟုခေါ်သော သူ့ထက်အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးပုံရသည့် အမျိုးသမီးက ဪ... ဟု ရေရွက်လျက် အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ပြုံးပြ၏

ဘာကြောင့်မှန်မသိ။ ထိုအမျိုးသမီး၏ အပြုံးကိုရော၊ ထိုအမျိုးသမီးကိုပါ သူသဘောမကျ။ သို့သော်အဖေကတော့ သဘောကျနေကြောင်း သံသယဖြစ်စရာ မလိုပါ။

“ဖိုးညီ..ရီရီဒီမှာမနက်စာစားလိမ့်မယ်၊ ဟင်းသွားဝယ်စမ်းပါ၊ အအေးနှစ်ပုလင်းလောက်ပါ ဝယ်လာခဲ့“

အိမ်၌ ခရမ်းသီးနှပ်နှင့် မုန့်လာချဉ်ရည်ဟင်းချက်ထားပြီးရှိပါလျက် ဟင်းထပ်ဝယ်ခိုင်းသဖြင့် သူ့အံ့ဩစရာကောင်းသည်က အဖေဝယ်ခိုင်းသည့် ဟင်းအမည်များဖြစ်သည်။

ယခင်ကအိမ်၌ ဟင်းမရှိ၍ ဟင်းဝယ်လျှင်ဈေးပေါပြီး ခပ်များများရသည့် လမ်းထိပ်ဆိုင်မှ ဝက်ခေါင်းသုပ်တစ်ပွဲသာ ဝယ်ခိုင်းလေ့ရှိသော်လည်း ယခုတော့ အဖေဝယ်ခိုင်းသည့်ဟင်းက အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲနှင့် ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်တစ်ပွဲ..တဲ့။

နာမည်သာကြားဖူးပြီး သူတစ်ခါမှ မစားဖူးသောဟင်းများဖြစ်သည်။

အဖေကနှစ်ရာတန် နှစ်ရွက်ကို ဟန်ပါပါထုတ်၍ သူ့အားလှမ်းပေးသည်။

(ထိုအချိန်၌ ဘကြီး၏ အကူအညီကြောင့် ကုန်သွယ်လယ်ယာတွင် ဆန်ကားမောင်သောအလုပ်ကို အဖေ ရရှိထားသဖြင့် အတော်အသင့် ငွေရွှင်နေချိန်ဖြစ်သည်။)

သူအဖေထံမှပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးဟင်းအမည်များ

မေ့မသွားအောင်တတွက်တွက် ရေရွက်ရင်းအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူအိမ်ပြင်ရောက်တော့ ရီရီစိုးဟူသော အမျိုးသမီးထံမှ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အလွန်ဆိုးသော ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသူတို့အိမ်သို့ တတိယအကြိမ်မြောက်

အလည်ရောက်လာပြီးသည့်အ ချိန်တော့ အဖေသူ့အားပြောသည်။

“မနက်ဖြန် ရီရီစိုးဒီကို ပြောင်းလာလိမ့်မယ်”

“ဒီအိမ်ကိုလား အဖေ”

နားမလည်နိုင်စွာ မေးလိုက်တော့အဖေ သူ့အားဆဲရင်းအဖြေ ပေး၏

“မင်းဘိုးအေ... ဒီကိုပါဆိုမှဒီအိမ်ကိုမဟုတ်လို့ ဘယ်အိမ်ဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊

ဒီနေ့မင်း ကျောင်း မသွားနဲ့၊ တစ်အိမ်လုံးပြောင်နေအောင်ရှင်းထား၊

ငါညနေပြန်လာလို့ ရှုပ်ပွနေတာတွေရင်မင်း သေပြီမှတ်”

သည်နေ့ကျောင်း၌ လပတ်စားမေးပွဲ စဖြေရမည့်နေ့ဖြစ်၏

သို့သော်အဖေအမိန့်ကို သူမလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဟုတ်ကဲ့အဖေဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ငါ့အခန်းထဲက နှစ်ယောက်အိပ်ခြင်ထောင်ကိုလဲ လျှော်ထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ.... ငါသွားမယ်”

အလုပ်သွားရန်အဖေထွက်သွားပြီး အိမ်ဝရောက်တော့မှ သတိရဟန်နှင့် အဖေသူ့အား လှည့် ပြောသည်။

“ဪ...မနက်ဖြန်ကစပြီး ရီရီစိုးက မင်းရဲ့ဒုတိယအမေဖြစ်သွားပြီး၊ မင်းရီရီသေသေ ဆက်ဆံ”

ထို့နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းခပ်ကျဲကျဲနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြေလှမ်းများကိုလှမ်း၍ အဖေသူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။
ဒုတိယအမေ..တဲ့။

မိထွေးဟူသော အသုံးအနှုန်းကို သုံးနှုန်းရန်အဖေတွန့်ဆုတ် နေ၍ ပဲလားမသိ။ သူတစ်ခါမှမကြားဖူးသော စကားလုံးအသစ်အဆန်းကို အဖေသုံးစွဲသွား၏ ။ ထိုစကားလုံး အသစ်အဆန်းက သူ့အားဝေဒနာ အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို ဖြစ်စေခဲ့ကြောင်း အဖေစဉ်းစားမိဟန် မတူပါ။

“တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာပဲဟာ၊ ဒါမဆန်းပါဘူး”

သော်သော်နိုင်၏ နှစ်သိမ့်စကားကိုသူ လက်မခံနိုင်စွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တစ်ပင်မလဲသေးပါဘူး သော်သော်ရာ၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ် အဲဒီ တစ်ပင်နဲ့ဝေးသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဖေနဲ့ အမေက ကွဲသွားပြီးဆိုပေမယ့် တရားဝင်ကွားရှင်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နင်တို့ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်တည်း နေရတာ ထက်စာရင် မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတော့ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုအတွက် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ ညီ”

“အဲဒီ အိမ်ထောင်ထိန်းမှုဆိုတဲ့ အလုပ်တွေကို အမေရှိတုန်းကတောင်

ငါတစ်ယောက်တည်း လုပ်လာခဲ့တာပါ သော်သော်ရာ ဘာမိန်းမမှ မလိုပါဘူး။”

“နင့်အတွက် မလိုပေမယ့် နင့်အဖေအတွက် လိုကောင်းလိုမှာပေါ့ ညီရဲ့။”

သူမ၏ စကားက မှန်ကန်သဖြင့် သူနှုတ်ဆိတ်သွားရသည်။

အတန်ကြာမှ သူမကျေမနပ်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“တကယ်လို့ နင်ပြောသလို အဖေအတွက် လိုတယ်ဆိုရင်လဲ သက်တူရွယ်တူထဲက စဉ်းစားသင့်ပါတယ်ဟာ၊ ခုတော့အသက်ချင်းထက်ဝက်မက ကွာနေတယ်၊ ငါ့ထက်ဆယ်နှစ်နီးပါးပဲကြီးတယ်၊ အဲဒီ အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်က ငါ့ရဲ့မိထွေး၊ အဖေမရှက်ပေမယ့်ငါရှက်တယ်သော်သော်၊

ငါရေထမ်းပေးနေကျအိမ်တစ်အိမ်ကတောင် မင်းမှာအစ်မရှိမှန်း

ခုမှသတော့တယ်တဲ့၊ ဝိုင်းနောက်ကြတယ်၊ အဲဒီ စကားရဲ့ အဓိပ္ပယ်က

ဘယ်လိုအဓိပ္ပယ်သက်ရောက်သွားသလဲ၊ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အဲဒီ အတွက်ငါဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ နင်ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်း သော်သော်”

သူ၏ ပေါက်ကွဲမှုအဆုံး၌ သော်သော်က ခေါင်းညိတ်လျက်အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

“ငါ နားလည်ပါတယ်ညီ၊ ကိုယ်ချင်းလဲ စာပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ခု အဲဒီ အမျိုးအမီးက နင့်တို့အိမ်ပေါ် ရောက်နေပြီလေ၊

နင့်အဖေရဲ့ နောက်မိန်းမဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်လိုမှတားလိုမရတော့ဘူး၊ အဲဒီ တော့ စိတ်ကိုဖြေပါဟာ၊ ပြီးတော့အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့လဲ အဆင်ပြေအောင်နေပါ”

နောက်ဆုံးတော့ လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်းသော်သော် စကားကိုခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

“ငါအဆင်ပြေအောင် နေမှာပါ သော်သော်၊ ဒါပေမဲ့အဲဒီ မိန်းမနဲ့ ငါဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူအိုင်အမာ ပြောလိုက်၏။

သော်သော်ပြောသလို အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှု၌

အထောက်အကူဖြစ်စေရန် အဖေယူခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင်တော့ ထိုကိစ္စမှာ အလွန်မှားယွင်းသော ကိစ္စတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။

ရီရီစိုးသည် မနက်တိုင် နေမြင့်မွန်းတည့်မှ အိမ်ရာထလေ့ရှိပြီး

ထမင်းဟင်းချက်ရန် မဆိုထားခြင်းနှင့် တံမြတ်စည်းတစ်ချက်ပင် လှည်းဖော်မရ။

ထို့ကြောင့်အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှကို ထုံးစံအတိုင်း သူပင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူထမင်းဟင်းချက်တာ အမှားအယွင်းရှိသွားပါက....

ဟင်းကလဲ ငန်လိုက်တာနော်၊ ထမင်းက နည်းနည်းပျော့သလိုပဲစသဖြင့်

အပြစ်တင်သံမ ပါအောင် တမင်လေ့ကျင့်ထားသော အသံတစ်မျိုးဖြင့်

မှတ်ချက်ချတတ်၏။

ထိုအချက်က အဖေ့နားထဲရောက်သွားပါက ဒေါသအဖြစ်

ပြောင်းလဲသွားပြီး ထိုဒေါသတို့ သူ၏ ဇက်ပိုးပေါ်သို့

မကြာခဏကျရောက်လာတတ်သည်။

ရီးရီးစိုး၏ နေ့စဉ်အလုပ်မှာ မနက်အိပ်ရာမှထသည်နှင့်

သနပ်ခါးအဖွေးသားလိမ်းကာ ခြေသည်းလက်သည်း ဆေးဆိုး၍ သူမကိုယ်သူမ

အလှပြင်ခြင်းနှင့် သူမအားပိုမိုလှပစေမည့်အ ထောက်အကူပြု

ပစ္စည်းများဝယ်ပေးရန် အဖေ့အားပူဆာခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး...ရီရီစိုးမှာ ပရိုမီနာကုန်နေပြီ၊ ဝယ်ပေးဦး”

“အစ်ကိုကြီး... ဒီနေ့ လပေးနဲ့ရလို့ လုံချည်နှစ်ထည် ယူထားလိုက်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးရေ....ရီရီအကျ...တွေက ပုံတုံးကုန်ပြီ၊ ချုပ်ပေးမယ်

မဟုတ်လားဟင်”

သူမ၏ တောင်းဆိုမှုမှန်သမျှကို အဖေခေါင်းခါသည်ဟူ၍ တစ်ခါမှမရှိခဲ့။

သူ၏ ဗလာစာ အုပ်ဖိုးနှင့် ဘောလ်ပင်ဖိုးကို တွန့်တိုတတ်သလောက်
ရီရီစိုးအတွက်ဆိုလျှင်တော့ အဖေအလွန် ရက်ရောတတ်ပါသည်။
ကုန်သွယ်လယ်ယာ၌ ဆန်အိတ်တင်သည့်ကားမောင်းသော အဖေကြား
ပေါက်ဝင်ငွေက တရားဝင် လစာငွေကိုမမှုလောက်အောင် ကောင်းမွန်နေသဖြင့်
ရီရီစိုး၏ တောင်း ဆိုမှုမှန်သမျှကို လိုက်လျောနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့်ကြားပေါက်ရသော ဝင်ငွေသည် ကြားပေါက်မှပင်
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီး အဖေ၌ စုဆောင်းမိသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ အဖေပိုက်ဆံတိုကို
ဖြန်းတီးရန်သက်သက် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသော ထိုအမျိုးသမီးအား
သူဘယ်လိုမှသဘောမကျနိုင်ပါ။

ပို၍ သဘောမကျတာကတော့ သူမ၏ မျက်လုံးများကို ဖြစ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံသူ့အား စူးစိုက်ကြည့်တတ်သော သူမ၏ မျက်လုံးများကြောင့်
သူ့အထိတ်တလန့် တုန်လှုပ်ရ၏ ။ အထူးသဖြင့် ရေချိုးခါနီး ဒိုက်ထိုးနေချိန်များ၌
သူမစိုက်ကြည့်နေလျှင် သူ့အနေခက်စွာ စိတ်ချောက်ချားရစ မြဲဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ရီရီစိုးသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
(အဖေအရင်)ယောက်ျားနှစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးသူဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျားများနှင့်
ဆက်ဆံရာ၌ ရဲတင်းပွင်းလင်းသလို သူ့အားဆက်ဆံ ရာတွင် လည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ရှိလှသည်။

တစ်ရက်နေမကောင်းသဖြင့် ကျောင်းမတက်ဘဲ သူ၏
အခန်းကျဉ်းလေးထဲ၌ လဲလျောင်းနေစဉ် ရိတ်တရက် အသံမပေးဘာမပေးနှင့် သူ၏
အခန်းထဲသို့ သူမ ဝင်လာသဖြင့် သူ့အထိတ်အလန့်ဖြစ် သွားရ၏ ။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်အခန်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူတုန်လှုပ်စွာ မေးလိုက်တော့ သူမက ခပ်အေးအေးအဖြေ ပေးသည်။

“မင်း နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ အဖျားစမ်းပေးမလို့”

“မလိုဘူး၊ ကျွန်တော် အဖျားကျသွားပြီး”

“မင်းလေသံကလဲ မာလှချည်လား၊ ဘာလဲ.... မင်းတို့ကို

သဘောမကျဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြောက်နေတာလား”

သူမ၏ ထင်မြင်မှုနှစ်ခုစလုံး အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမအား သူလုံးဝသဘောမကျပါ။ ထို့ပြင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ပြီးထွေထွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော သူမကို သူပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပါ ဒေါ်ရီရီစိုး”

“မင်းက တို့ကိုနှင်ထုတ်တာလား”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ပါ”

သူမက မဲ့ပြီးတစ်ချက်ကိုပြီးကာ ပြောသည်။

“တို့က ဒီအိမ်သာဖြစ်ပြီလေ၊ ဒီတော့ ဒီအိမ်မှရှိတဲ့ ဘယ်အခန်းမဆို ဝင်ထွက်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အပြင်မှတစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပျင်းလို့ မင်းအခန်းထဲကို ဝင်လာတာ၊ ကဲ....မင်းဘာပြောမလဲ”

စကားအဆုံး သူ၏ အိပ်ရာဘေးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သူနှင့်အလွန်းနီးကပ်စွာ သူမထိုင်ချ လိုက်သည်။ သူ စောင်ခြုံလဲလျောင်းနေရန်မှ ချက်ချင်းပင် ထထိုင်လိုက်ပြီး သူမအား ပြောလိုက်၏ ။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်အပြင်မှာ သွားနေရလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူထရပ်လိုက်တော့ သူမက သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် သူတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်လက်ကိုလွှတ်ပါ”

“အဲဒီ စကားက မိန်းကလေးတွေ ပြောရမယ့်စကားပါ ချာတိတ်ရဲ့”

“ကျွန်တော် ချာတိတ်မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ချာတိတ်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ တကယ်သေချာရဲ့လား”

သူမ၏ မေးခွန်းနှင့် သူမ၏ မျက်နှာပေး အမှုအရာက

သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ထူပူသွားစေသည်။

“မေးနေတယ်လေကွာ၊

မင်းချာတိတ်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာတကယ်ပဲလား”

“မသိဘူးဗျား”

သူမဖမ်းဆွဲထားသောလက်ကို ဆောင့်ရုန်းပြီး သူအိမ်ထဲမှ

တုန်လှုပ်စွားပြေးထွက် လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ သူ၏ ရင်တို့

တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေဆဲဖြစ်၏။ ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့်

သော်သော်တို့ခြံထဲသွားပြီး သော်သော် ကျောင်းမှပြန်ရောက်ချိန်ကို ထိုင်စောင့်ရင်

ကောင်းမလားဟု တွေးလိုက်သည်။

သို့သော မဖြစ်ပါ။ သော်သော်က အလွန်လူကဲခတ်ကောင်းကာ သူက

ဟန်ဆောင်မှု ညံ့ဖျင်းလှသဖြင့် သူတစ်ခုခုဖြစ်လာမှန်း သော်သော်အလွယ်တကူ

ရိပ်မိသွားပြီး “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟုမေးလျှင် သူဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိပါ။

နောက်ဆုံးတော့ လမ်းထိပ်က ကင်းတဲလေးမှ ကျားဝိုင်းမှာသွားထိုင်ပြီး

သူများတွေ ကျားထိုးတာကိုကြည့်ရင်း အဖေအိမ်ပြန်ရောက်ချိန်အထိ အချိန်ဖြုန်းရန်

ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အတော်ပဲ၊ ငါမင်းကိုစောင့်နေတာ၊ ဒီနားကို လာစမ်းပါဦး”

အဖေ့မျက်နှာက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တင်းမာနေပြီး

အဖေ့အသံကလည်း မာကျောလှပါသည်။

“ရီရီက မင်းဖျားနေလို့ စိတ်ပူပြီး နေကောင်းရဲ့လားဟု မေးတာကိုမင်းက မာရေကျောရေနဲ့ ကလန်ကဆန် ပြန်ပြောတယ်ဆို”

“ဟင်အင်..... ကျွန်တော် အဲလိုမပြောပါဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းငါ့ကိုမညာနဲ့၊ ရီရီက မိသားစုစိတ်ဓာတ်နဲ့ သတင်းမေးတာကို မင်းက ဘုကန်လန်ပြန်ပြောတယ်၊ ရီရီဒီအိမ်မရောက်ခင်ကတည်းက သူ့ကိုရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရမယ်လို့ မင်းကို ငါမှာထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

သူရီရီစိုးအား တတ်နိုင်သမျှ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း ယခုကိစ္စကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ သူမသူ့အခန်းထဲ ဝင်လာခြင်းမှာ ဖျားနာနေသူတစ်ယောက်အား သတင်းမေးရန် ထက် ပိုမိုရည်ရွယ်ခဲ့ကြောင်း သူ့အသိဆုံးဖြစ်သည်။ အဖေ့အား သူ့အမှန်အတိုင်းပြောပြ လိုက်ချင် သော်လည်း သူ့စကားကို အဖေယုံကြည်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

“ဟေ့ကောင်.... ငါမေးနေတာ ကြားရဲ့လား၊ ကိုယ့်မိခင်လိုဖြစ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ခုလိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံတာကောင်းသလား၊ ခုတော့ မင်းက ပါးစပ်နဲ့ရိုင်းရုံနဲ့တင် မဟုတ်ဘူး။ အဖျားစမ်းပေးမယ့် ရီရီလက်ကိုပါ ပုတ်ထုတ်လိုက်လို့ သူ့လက်နာနေတယ်”

“ဗျာ”

ဒါကတော့ တစ်ဆိတ်လွန်လွန်းလှပါသည်၏။

သူတအံ့တဩနှင့် ဧည့်ခန်းထောင့်၌ ထိုင်နေသောရီရီစိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမက ဤပြဿနာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ မပတ်သက်သူတစ်ယောက်ပမာ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ထိုင်ဖတ်နေသည်။

သူမအဖေအား ကုန်းချောစကား ဆိုလိမ့်မည်ဟု

သူကြိုတင်မျှောင့်လင့်ထားခဲ့သော်လည်း သူ့လက်ကို ဆွဲထားသဖြင့် ဆောင့်ရုန်းလိုက်ခြင်းကို သူမလက်အား ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်အထိ ဖြစ်အောင် လိပ်ညာချောက်တွန်းလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

သူမ၏ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ လိမ်ညာချောက်တွန်းမှုကြောင့် သူဒေါသထွက်သွားသလို အဖေသုံးနှုန်းလိုက်သော မိခင်ဟူသည့် စကားကြောင့်လည်း သူစိတ်တိုသွားမိ၏ ။ ထို့ကြောင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် သူပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဖေစွပ်စွဲတာတွေ တစ်ခုမှမှန်ဘူး၊ နောက်ပြီးသူ့ကို ကျွန်တော်မိခင်၊ ကျွန်တော့်အမေ တစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်ဘူး”

သူ့စကားက အဖေဒေါသကို မီးရှိုက်ထိုးပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အဖေဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“ဘာကွ..... ငါယူထားတဲ့ ငါ့မိန်းမကို မင်းကအမေလို သဘောထားပြီး မရှိသေနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ရီရီကအားလုံးပြောပြထားတာတောင် ပြောင်လိမ်ချင်သေးတယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် လိမ်တာမဟုတ်ဘူး အဖေ၊ လိမ်ချင်းလိမ် အဖေမိန်းမ လိမ်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး အဖေပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်သူ့ကို အမေတစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်ဘူး၊ မရှိသေနိုင်ဘူး”

သူ့အသံက မာကျောတုန်ခါနေသဖြင့် အဖေကသူ့အား မျက်ထောင်နီဖြင့် စိုက်ကြည့် ရင်းပြောသည်။

“ဪ... မင်းက ငါ့ကို လေသံမာမာနဲ့တောင် ပြန်ပြောရဲနေပြီကိုး၊ မင်းသိပ်ပြီး သတ္တိကောင်းနေတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား ဟေ့ကောင်”

အဖေသူ့ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး သူ့မျက်နှာအား နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်၍
ထိုးလိုက်တော့ မဂ္ဂဇင်းထိုင်ဖတ်နေသော အမျိုးသမီးက ထိုင်ရာမှထကာ
အဖေအားလှမ်းတားသည်။ တားပုံက အလွန်သင်းပါသည်။

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးလက်တွေ နာကုန်ပါ့မယ်”

သူ့အဖေလက်သီများက တစ်ချက်မှ မရှောင်ခဲ့။ အံ့ကြိတ်ကာတင်းခံခဲ့၏
။ အဖေလက် သီထိုးရတာ အားရပြီးဆုံးသွားတော့မှ သူစိတ်ထဲမှပြောလိုက်သည်။
ဒါနဲ့ပါဆိုရင်အဖေကျွန်တော်ကို ထိုးကား နှစ်ခါတိတိရှိပြီ အဖေ။

နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့်သုတ်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားသဖြင့်
ရဲနီသောသွေးတို့က သူ၏ လက်ဖဝါး၌ စွန်းထင်းပေကျသွားကြသည်။၏

ဒါဟာ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးမမှုတဲ့လား။

လက်ဖဝါးပေါ်မှ သွေးတို့ကို သူငေးကြည့်နေချိန်၌ အဖေသူ့ကို
ခပ်ထန်ထန်လှမ်းပြော သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင်....မင်းငါ့ကို အာခံရဲလောက်အောင်
သတ္တိကောင်းချင်သေလား”

သူ့အဖေမျက်နှာကို သေချာကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အဖေ့ကို အာခံတာမဟုတ်ဘူးအဖေ၊ အဖေစွပ်စွဲသလို
မဟုတ်လို့ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းတာပါ။ အဲဒီ လိုငြင်းတဲ့အတွက် အဖေကျွန်တော့်ကို
သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် ဆုံးမလိုက်ပြီပဲ၊ အဖေကျေနပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့
တစ်ခုတော့ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေရိုက်တာ
ခံရတိုင်းကျွန်တော်အမှားလုပ်မိလို့ အရိုက်ခံရတာ ပဲလို့ တွေးခဲ့တယ်၊
ယုံလဲကြည်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ခုတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်လာပြီ
အဖေ၊ အဖေ ကျွန်တော်ကိုရိုက်တိုင်း၊ လက်သီးနှင့်ထိုးတိုင်း

ကျွန်တော်တကယ်မှားရဲ့လားလို့ စဉ်းစားသုံးသပ် တတ်လာပြီ၊ ခုကိစ္စမှာ ကျွန်တော်မမှားဘူး အဖေ“

စကားဆုံးသည်နှင့် အဖေရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အဖေက ဒေါသတကြီးလေသံဖြင့် လှမ်းအော်မေးသည်။

“ဪ... မင်းက ငါမှားတယ်လို့ ပြောချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား ဟေ့ကောင်“

အဖေအမေးအား တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်ခဲ့။

သို့သော်စိတ်ထဲကတော့ အဖေမမှားတောင် မမှန်ဘူး အဖေဟု ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘုရားရေ....နှင့်အဖေကနှင့်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်တယ် ဟုတ်လား“

ညိုမည်းရောင်ကိုင်းနေသော မေးရိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကိုကြည့်ပြီး သော်သော် မယုံကြည်နိုင် ဟန်ဖြင့်မေးသည်။

“အဖေငါ့ကိုထိုးတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အရင်ကလဲအထိုးခံခဲ့ရဖူးတယ်“

“နိုင်သိပ်နာနေသလား ညီ၊ ငါအိမ်ပေါ်မှာဆေးသွားယူလိုက်မယ်“

“ဟင်အင်း... မယူနဲ့သော်သော်“

“ဒီလောက် ရောက်ကိုင်း နေတာတောင် နင်ကမနာဘူးလို့ဖြင်း ချင်သေးလား၊ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးလေး ဘာလေး လူးလိုက်ရင်နည်းနည်းတော့ သက်သာသွားမှာပေါ့“

သူမက ကရုဏာဒေါသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်တော့ သူသက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းယမ်း လိုက်မိသည်။

“မနားဘူးလို့ ငါမငြင်းချင်ပါဘူး၊ အရမ်းကို နာနေတယ်သော်သော၊ ဒါပေမဲ့ ငါနာတာက မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲကနာတာ၊ နှင့်ဒဏ်ကြေးဆေးက ရင်ထဲအထိ လူးလို့ရရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူးလို့မှ မရနိုင်ဘဲ၊ သွားယူမနေပါနဲ့ဟာ“

သူမကားကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ ဆေးသွားယူရန် ထရပ်ပြီးဖြစ်နေသော သူမသူ့ဘေးနား၌ အသာအယာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“နှင့် နှင့်အဖေကို စိတ်နာနေတာလား၊ ကိုယ့်မိဘကို စိတ်ဆိုးတယ်၊ စိတ်နာတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး ညီ၊ ငရဲကြီးတတ်တယ်“

သူမစကားကြောင့် သူကြေကွဲစွာ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။
လေပူတစ်ချက်ကို မှုထုတ်ရင်း သော်သော့ကို သူပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါသိပါတယ် သောသော် ၊ အဲဒါတွေကိုသိလို့ ငါ့မှာခက်နေတာပေါ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မဟုတ်ဘဲ အစွပ်စွဲခံရတဲ့အတွက်ရော၊ လက်သီးနဲ့ အထိုးခံရတဲ့အတွက်ပါ ငါစိတ်နာတယ်၊ ဒေါသလဲဖြစ်တယ်၊ အဲဒါခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးဘဝတည်းက၊ အဲဒီ လို အစိုင် အခဲ တွေ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေခဲ့တာ၊ ခုပြဿနာဖြစ်တော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နှင်ပြောသ လိုပဲ၊ ကိုယ့်မိဘဖြစ်နေတော့ စိတ်ဆိုးလို့ မရဘူး၊ ဒေါသတကြီး ပြန်ပြီးပေါက်ကွဲလို့ မရဘူး၊ ဒေါသတကြီး ပြန်ပြီးပေါက်ကွဲလို့ မရဘူး၊ အဲဒီ တော့ တခြားနေရာတွေမှာပဲ ငါ့စိတ်ကိုဖောက်ခွဲပစ် ရတော့မှာပေါ့၊ ခုနှင့်ဆီလာရင်းနဲ့တောင် လမ်းမှာငါပေါက်ကွဲခဲ့သေးတယ်“

“ဘယ်လိုပေါက်ကွဲခဲ့တာလဲ“

သူမ၏ မေးခွန်းအား ဖြေဆိုရန်အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ
“ရန်ဖြစ်ခဲ့တာ“ ဟု သူပြန်ပြောလိုက်တော့ သူမ၏ မျက်လုံးများ
ဝိုင်းစက်သွားကြသည်။

တကယ်တော့ ပြဿနာ၏ အစမှာ ဘဝမှမဟုတ်။

သူလမ်းလျှောက်လာစဉ် လမ်းထိပ် အုတ်ခုံ၌ ထိုင်နေသော ရပ်ကွက်ထဲမှ နီတွတ်ဆိုသူက ကွမ်းတံတွေး ထွေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကွမ်းတံတွေးက သူ့အားလှမ်းထွေးခြင်း မဟုတ်သလို သူ့ကိုလည်း တစ်စက်မှ မစင်ခဲ့ပါ။

သို့သော်သူလျှောက်မည် ရှေ့ခြေနှစ်လှမ်းစာလောက်ကို ထွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွား၏။ အမှန်တော့ စိတ်ဓာတ်အချဉ်ပေါက် နေသူတစ်ယောက်၏ မဆီမဆိုင် ဒေါသထွက်မှု မျိုးသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ပေါက်ကွဲရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော သူကတော့ ထိုသို့မစဉ်းစားမိပါ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းငါ့ကို ကွမ်းတံတွေးနဲ့ တမင်ထွေးလိုက်တာလား။”

သူဒေါသတကြီး မေးလိုက်တော့ နီတွတ်ကပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလျှောက်လာမှန်းတောင် ငါမသိပါဘူး၊ အမှတ်တမဲ့ ထွေးလိုက်မိတာပါ။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါလျှောက်မယ့် လမ်းကို ကွမ်းတံတွေးထွေးလိုက်တာဟာ မင်းငါ့ကို တမင်စော်ကားလိုက်တာပဲ။”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ညီညီရာ၊ မင်ထင်သလို လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။”

“ငါတောင်းပန်တာကို မလိုချင်ဘူး နီတွတ်”

“ဒါဖြင့် ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီညီ”

“အဲဒီ အခြောက်ကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့ ဦးလေးရာ၊

ကျွန်တော်သွားစရာရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သူထွက်လာတော့ ဦးလေးကြီးရော နီတွက်ပါ နားမလည်မှုများစွာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ သည်။

သူရှင်းပြမှုအဆုံးမှာတော့ သော်သော်က မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါဖြင့် နင်လွန်တာပေါ့၊ သူ့ဘာသာ ကွမ်းတံတွေးထွေးတာကို နင် သက်သက်ပြဿနာ ရှာတာပဲ”

“နီတွတ်ကို ထိုးခဲ့တဲ့ကိစ္စ တစ်ခုတည်းကိုကြည့်ရင်တော့ ငါလွန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရှေ့ပိုင်းကအဖေနဲ့ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကိုပါထည့်တွက်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါမလွန်ဘူးလို့ထင် တယ်”

သူ့စကားကို သူမက လက်မခံစွာ ခေါင်းယမ်းရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လေသံဖြင့် ရေရွက်သည်။

“မဆိုင်လိုက်တာ”

“ဆိုင်တာပေါ့ သော်သော်၊ လောကကြီးမှာ မျှီသိပ်လွန်းရင် ပေါက်ကွဲတတ်တာ ထုံးစံပဲ၊ ငါ့မိဘကြောင့် ငါ့မှာ မျှီသိပ်ခဲ့ရတာ တွေရင်နဲ့ မဆံ့လောက်အောင် ပြည့်ကျပ်နေပြီ၊ အဲဒီ အတွက် ငါပေါက်ကွဲတာပဲ၊ နီတွက်ကတော့ ငါ့ပေါက်ကွဲမှု စက်ကွင်းထဲကို ကံဆိုးပြီး ရောက်လာတာလို့ ပြောရမှာပေါ့”

သူမမျက်နှာ စူပုပ်ကာအတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ မေးသည်။

“ဒါဆို နင် ငါ့ကိုပေးထားတဲ့ ကတိကို နင်ဖျက်ပစ်လိုက်တော့ မယ်ပေါ့”

“ဘာကတိလဲ”

“လူဆိုးလေးတစ်ယောက် မဖြစ်အောင် နေပါ့မယ် ဆိုတာလေ”

“စိတ်ချပါ သော်သော်၊ အဲဒီ ကတိကို ငါမဖျက်ပါဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ ငါအကောင်းဆုံးဖြစ် အောင်နေမှာပါ၊ ခုကိစ္စကမိဘကို စိတ်မဆိုးရဲလို့ မျိုသိပ်ခဲ့ရတာ များပြီး ပေါက်ကွဲသွားတာပါ“

သူအေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့စကားကိုသူမက ယုံကြည်စိတ်ချဟန်မတူပါ။

“အဲဒီ လို ပေါက်ကွဲတာမျိုးကို နောက်လဲလုပ်ဦးမှာပဲ မဟုတ်လား ညီ“

သူမ၏ စကားကြောင့် သူနှုတ်ဆွဲငြိမ်သက်သွားပြီး အတောကြီးကြာမှ သူပြန်ပြောလိုက် သည်။

“အဲဒါတော့ ငါလဲမသိဘူးသော်သော်၊ အဲဒီ ကိစ္စက ကံကြမ္မာပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊ ငါကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင်လူကောင်းလေး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ လူမိမ္မာလေးပဲဖြစ်ချင်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က လူဆိုးလို့ခေါ်တာမျိုး ငါမခံနိုင်ဘူး“

ထိုစကားအား သူ့အလေးအနက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဆိုက်ကားအားလား“

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ခရီးသည်၏ မေးခွန်းကြောင့် လက်ထဲမှဖတ်လက်စ ကျောင်စားအုပ်ကို ချလိုက်ပြီး ယခုတစ်ခေါက် အလှည့်ကျသူ ဖိုးကုလား၏ ဆိုက်ကားရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးကုလားရောငင်း၏ ဆိုက်ကားပါ မရှိ။

ထို့ကြောင့် သူကျောင်းစာအုပ်ကို ခါးကြားထိုးလိုက်ပြီး ခရီးသည် အမျိုးသမီးကြီးကို “အားတယ် အန်တီ“ဟု ပြန်ပြောကာ သူ့ဆိုက်ကားပေါ်သို့ တက်စေပြီး ဆိုက်ကားဂိတ်မှ နင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဝဇီရာ (၆) လမ်းနော် အန်တီ“

“အေး...ဝဇီရာထိပ်တင်ရပ်လဲရတယ်“

“ဟုတ်ကဲ့”

သူကိုယ်ကိုကြပြီး ဆိုက်ကားကို အရှိန်ရစေရန် ဖိနင်းလိုက်သည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ စပေါ်မတင်ရဘဲ ဆိုက်ကားနင်းခွင့်ရရန် ရပ်ကွက်ထဲမှ ဆိုက်ကားအိုနာတစ်ဦးအား အရက်နှစ်လုံးတိတိ ပူဇော်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန် ခယခဲသောကြောင့် ထိုအခွင့်အရေးအား သူရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးသည်အားပို့ပြီး ဂိတ်သို့ ပြန်လာတော့ ဖိုးကုလားက ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူဆိုက်ကားထိုးလိုက်သည်နှင့် ဖိုးကုလားက သူ့ထံသို့ လျှောက်လာကာ ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးညီ၊ မင်းက ငါ့အလှည့်ကိုကျော်ပြီး ဖြတ်ခုတ်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ချဉ်စူးစူးအနံ့ကြောင့် ဖိုးကုလား အရက်သောက်ထားကြောင်း သံသယဖြစ်စရာ မလိုပါ။

“ကျုပ်ဖြတ်ခုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးသည်လာတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျားမရှိလို့ ကျွန်တော်လိုက်သွားတာပါ”

ငါမရှိတာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကွမ်းသွားဝယ်ပြီး ခုချက်ချင်းပြန်ရောက်လာတာ”

“အဲဒါ ကျုပ်မှမသိဘဲ၊ ခရီးသည်ကလဲ ခင်ဗျားပြန်လာတဲ့အထိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စောင့်နေမှာလဲ ကိုဖိုးကုလား၊ ပြီးတော့ ဒီဂိတ်ထုံးစံအရ ခရီးသည်လာတဲ့ အချိန်မှာ အလှည့် ကျတဲ့ သူ လူမရှိရင်နောက်လူက အလှည့်ကျော်ပြီး လိုက်ခွင့်ရှိတာပဲ”

သူပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ရှင်းပြသော်လည်း ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေသော ဖိုးကုလားကတော့ သူ၏ ရှင်းပြမှုကို လက်မခံပါ။

“အဲဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး ဖိုးညီ၊ မင်းခု ဘယ်လောက်ရလာလဲ”

“တစ်ဆယ်”

“အဲဒီ တစ်ဆယ် ငါ့ကိုပေး၊ ငါ့အလှည့် ပြီးသွားပြီးလို့ သဘောထားလိုက်မယ်၊

နောက်ခရီးသည် ထပ်ရောက်လာရင် ငါမလိုက်ဘူး မင်းပဲ ထပ်လိုက်“

ဖိုးကုလားစကားကြောင့် သူ့ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟ...အဲဒီ ငွေတစ်ဆယ်ရအောင် နေပူထဲမှာကျုပ်ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ နင်းခဲ့ရတာ ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဆိုက်ကားဘီးတစ်ပတ် လိမ့်အောင်တောင် မနင်းဘဲဘလိုင်းကြီး ငွေတစ်ဆယ်လိုချင်လို့ ရမလား“

“ဘလိုင်းကြီးတွေ၊ ဘလိုင်းလေးတွေ ငါ့လာမပြောနဲ့၊ မင်းက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဒီဂိတ်ကိုရောက်လာတာ၊ ငါတောင်းတဲ့အတိုင်းပေးမလား၊ မပေးဘူးလား၊ အဲဒါပဲပြော“

အရက်ရှိန်ဖြင့် ဖိုးကုလားက သူ့အားတမင်ဗိုလ်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ တခြားဆိုက်ကား သမားများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ ဖိုးကုလားကဤဂိတ်၏ လူမိုက်မဟုတ်လား။

“ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားလိုချင်ရင်ဟောဒါပဲရမယ်“

ဘေးနားမှာဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ် တင်ထားသောလေထိုးပိုက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖိုးကုလားအား သူဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ရိုက်ချင်ကအနည်းငယ် ပြင်းသွားသဖြင့် ဖိုးကုလား၏ ချို့စောင်းဆီမှ သွေးတို့က ရဲခနဲဖြာဆင်းလာကြသည်။ နောက်တစ်ချက်ထပ်ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်ပြီးမှ အခြေအနေအရ မလိုအပ်တော့ကြောင်း သူသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်၏ မမျှောင့်လင့်သော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ဖိုးကုလားခေတ္တ အံ့အားတသင့် ငေးကြောင်နေပြီးမှ မင်းတော့လားကွာဟု ဒေါသတကြီး ရေရွက်ကာရှေ့သို့တိုး လား၏ ။ သို့သောသူနားထိတော့ ရောက်မလာပါ။ ဘေးနားမှလူများက ဖိုးကုလားအားပြေးဆွဲ ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“လွှတ်စမ်းပါခင်ဗျာ၊ ဒီကောင့်ကိုတစ်စစီဖြစ်သွားအောင် လုပ်ချင်လို့“

“သူတို့လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ကျုပ်တစ်စစီ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ အမှုန့်ဖြစ် သွားမှာ သေချာတယ်ကိုဖိုးကုလား၊ မယုံရင် ရှေ့တိုးလာခဲ့“

လေထိုးပိုက်ကို ကိုင်ထားရင်း သူပြောလိုက်တော့ ဖိုးကုလားလူအုပ်ထဲ၌ မင်းကောင်းကောင်းသိစေရမယ်၊ ငါမင်းကိုဆုံးမပြမယ်“

“မင်းသိမယ်ဟေ့ကောင်၊ ငါဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းကောင်းကောင်းသိစေရမယ်၊ ငါမင်းကိုဆုံးမပြမယ်“

“ဆုံးမချင်ရင် ဆေးခန်းကပြန်လာပြီးမှ ဆုံးမကိုဖိုးကိုလား၊ လောလောဆယ်ခင်ဗျားခေါင်းကဒဏ်ရာအတွက် ဆေးခန်းမှာ ဆေးလေးဘာလေးသွားထည့်လိုက်ဦး“

သူခပ်အေးအေး ပြောပြီးအိတ်ကပ်ထဲမှ စောစောက ငွေတစ်ဆယ်ကိုထုတ်ကာ ဘေးနားမှဤဂိတ်၏ အသက်အကြီးဆုံး ဘကြီးထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“စောစောက သူကျွန်တော်ကိုအနိုင်ကျင့်ပြီး တောင်းတဲ့ပိုက်ဆံ၊ သူ့ခေါင်းကဒဏ်ရာအတွက်ဆေးဖိုးဝါးခအဖြစ် ပေးလိုက်ပါဘကြီး“

ထိုဘကြီးကပင် သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံကိုယူပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆို ရုန်းကန်နေသော ဖိုးကုလားနှင့် ၎င်းအားချုပ်ကိုင်ထားသူနှစ်ဦးကို ဦးဆောင်၍ ဆေးခန်းသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဖိုးကုလားတို့ ထွက်ခွာသွားပြီး တအောင့်ကြာမှ သူ့လက်ထဲက လေထိုးပိုက်ကို ပိုင်ရှင်ဆိုက် ကားသမားငို သူပေးလိုက်သည်။

“ဒီလေထိုးပိုက် ကျွန်တော့်ကို တစ်ပတ်လောက် ငှားထားနိုင်မလား“

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ ဖိုးညီရာ၊ `ဟိုကောင်ဖိုးကုလားကို ရိုက်ဖို့ဆိုရင်တစ်ပတ်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း အပိုင်သာယူထားလိုက်၊ ဒီကောင်ကလူတိုင်းကို ခုလိုမျိုး လျှောက်ဗိုလ်ကျနေတာ များပြီကွ၊ ယူထား၊ ယူထား၊ အဲဒီ လေထိုးပိုက်ကို မင်းဆိုက်ကားပေါ်မှာ ထောင်ထား“

လေထိုးပိုက်ပိုင်ရှင်က ရက်ရောစွာ ဝမ်းသာအားရပြောသော်လည်း အမြဲတမ်း ဆောင်ထားရန်တော့ သူမရည်ရွယ်ပါ။ ဖိုးကုလားက အမှန်တကယ် သတ္တိကောင်းသူမဟုတ်။

ဆိုက်ကားဂိတ်မှ ကျန်ဆိုက်ကားသမားများက အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူများ ဖြစ်သဖြင့်
၎င်းကဗိုလ်ကျခွင့်ကို အလွယ်တကူရရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အမြဲတမ်းဆောင်စရာမလိုပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ ဖိုးကုလားက တကယ်သွေးကောင်းတဲ့သူ
မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်”

သူမျှော်လင့်ထားသလိုပင် ဖိုးကုလားက နှစ်ခါလောက် သူ့အားပြဿနာ
ရှာသေးသော်လည်း ထို့သို့ ပြဿနာရှာတိုင်း ဆိုက်ကားလေထိုးတံကို ဆွဲထုတ်ကာ တကယ်လုပ်မည့်
သူ၏ မျက်နှာထားကြောင့် ဖိုးကုလား နောက်သို့ဆုတ်သွား၏။ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာဟု ဖိုးကုလား
ကြိုးဝါးတတ်သော်လည်း သွေးကြောင်စွာ နောက်ဆုတ်ပွဲ သိမ်းသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း
သူသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက် ဆိုက်ကားနင်းသောအလုပ်ကို
သူစိတ်အေးချမ်းသာစွာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များ၌ ဆိုက်ကားနင်းခြင်း၊ ရေထမ်းခြင်းတို့အပြင် သော်သော့ထံသို့
ပုံမှန်အခစားဝင်ခြင်း ကိုလည်း သူမပျက်ကွက်ခဲ့ပါ။ ကံကြမ္မာ၏ ကြမ်းတမ်းသော ထိုးနှက်ချက်များ
အကြားသော်သော်သည် သူ့အတွက် အင်အားတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာထွက်ပေါက်တစ်ခု
လည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ရက်သူနှင့် သော်သော်ချစ်သူများအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းက တော့သူ့ဘဝ၏
ရှားရှားပါး ပါး ကံကောင်းထောက်မမှုတစ်ခုသာဖြစ်လေသည်။ အနည်းငယ်ရယ်စရာကောင်းသည်မှာ
တစ်စုံ တစ်ရာတင်ကြိုပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲ မမျှော်လင့်စွာ ချစ်သူများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြခြင်း၏။

“သော်သော်”

“ဘာတုန်း”

နေကြာစေ့ကို တဖြောက်ဖြောက်ဝါးရင်း သော်သော် ပြန်ထူးသည်။

“ငါ နင်ဆီ ခုလိုမျိုးခဏခဏ လာနေတာ နင့်အိမ်က ကြိုက်ပါ့မလား”

သူစကားကြောင့် သော်သော် နေကြစေ့ အဝါးရပ်ကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ဘာကြောင်တာလဲဟ၊ ဖေဖေရော မေမေရော နင့်ကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ကြ တာသိလျက်သားနဲ့ ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ”

“ငါတစ်ခုတွေးမိလို့ပါ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေများတွေးမိလို့လဲ”

သူခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဟာ..... ငါ နင့်ဆီကို ခဏခဏ အလည်လာနေတော့
တခြားလူတွေက နင်နဲ့ငါကို တစ်မျိုးများထင်ကြမလားလို့”

“ဗုဒ္ဓေါရေ နင် အဲလိုတွေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် သော်သော် ၊ငါဒီကိုလာရင်း လမ်းမှာ အဲဒီ
အကြောင်းတွေးမိတာ”

သူ့စကားဆုံးတော့ သော်သော် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပါသည်။
သူမ၏ ရယ်မောမှု ကို သူနားမလည်နိုင်ပါ။ သို့သော် သော်သော်ရယ်လျှင်
ဖြူဖွေးညီညာသော သွားတန်းလေးများဖြင့် အလွန်လှပကြောင်းကိုတော့
သူသတိပြုလိုက်မိသည်။

သော်သော် အားရအောင် ရယ်မောပြီးတော့ မှ သူမ၏ ရင်ဘတ်ကို
လက်ဖြင့် ဟန်ပါပါဖိရင်း ရေရွတ်သည်။

“ဘုရား..... ဘုရား ငါက နင် အဲလိုတွေးမှ တွေးမိပါ့မလားလို့
စိတ်ပူလိုက်ရတာ ”

“ ဘာဖြစ်လို့”

သူနားမည်နိုင်စွာ မေးလိုက်မိတော့ သော်သော်က မျက်နှာကို
တမင်တည်လိုက်ပြီး သူ့အား ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ နင်ကသာခုမှ အဲလိုတွေးနေ၊ လူတွေအားလုံးကဖြင့်
နင့်နဲ့ငါ့ကို သမီးရည်း စားလို့ ထင်နေကြတာ ကြာလှပြီ၊ သိရဲ့လား”

စကားအဆုံးသူမ (တမင်လုပ်ယူထားသော) မျက်စောင်းဖြင့်
လှမ်းထိုးပါသည်။ သူမစကား ကြောင့်သူကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမိသလို

သူမကိုလည်း အားနာသွားမိ၏။ ညံ့လိုက်တာ အဲလို ထင်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဘာဖြစ်လို့များ စောစောကမတွေးခဲ့မိပါလိမ့်။

“သော်သော်”

“ဘာတုန်း”

“ဟိုလေ.... အဲလိုထင်ကြတဲ့အထဲမှာ နင့်ဖေဖေနဲ့မေမေတော့ မပါဘူးမဟုတ်လား ”

“သိချင်ရင်ရှင့်ဘာသာ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး သွားမေးကြည့်ပါလား”

သူမခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ငါ့ မမေးရဲလို့ပေါ့ဟ”

“ယုံပါတယ်၊ နင်သတ္တိမရှိမှန်း”

ထို့နောက် သူရော သူမပါ အကြာကြီးနှုတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ သူသော်သော် ကိုပြောလိုက် သည်။

“မထူးပါဘူးဟာ၊ လူတွေက အဲလိုထင်နေမှတော့ သူတို့ထင်တဲ့ အတိုင်းငါတို့နှစ်ယောက် နေလိုက်ကြတာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ချစ်သူတွေလို နေကြမယ်လို့ပြောတာ”

“အလိုလေး... ငါ့ကိုရည်းစားစကားတောင်

တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ငါကချစ် သူလိုနေရမယ် ဟုတ်လား၊ စဉ်းစားစားလဲပြောပါဦး ညီညီရယ်၊ ရှင့်ဘက်က သိပ်နာနေပါဦးမယ်”

သေတော့မှာပဲ..... ဘာကြောင့်များ သူဒီလောက်ညံ့ဖျင်းနေရတာ လဲ။ သူသော်သော်အား ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဆောရီးဟာ..... ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါလဲ အဲဒါကိုမေ့နေတယ်၊ ခုနင်ကိုငါရည်းစားစ ကားပြောမယ်လေ၊ နင်နားထောင်မယ်မဟုတ်လား”

“ထောင်နိုင်ပါဘူး၊ ငါထမင်းချက်ရဦးမယ်”

သူမထိုင်ရာမှ ဆက်ခနဲထပြီး အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားတော့ သော်သော်ဟု ခေါ်ရင်း သူမနောက်သို့ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သွားမိသည်။ စံပယ်ရုံနား၌ ရပ်စောင့်နေသော သူမနားကောက်တော့ သူမေးလိုက်သည်။

“နင် ..ငါပြောမယ့်စကားကို နားမထောင်တော့ဘူးလား သော်သော်”

“ငါထမင်းချက်စရာရှိတယ်လို့ နင်ကိုပြောပြီးပြီလေ”

အနည်းငယ်ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နိုင်သော လေသံဖြင့် သူမပြောသည်။

“ခါတိုင်း ဒီအချိန်နင် ထမင်းမချက်တတ်ပါဘူး”

“ဒီနေ့ စောစောချက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့”

“ဒီလောက်ဆို ငါသဘောပေါက်ပါပြီသော်သော် ၊နောက်နေ့တွေ ငါမလားတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်မှ ငါ့ကို မချစ်နိုင်ဘဲလေ၊ ငါပြောမယ့် ရည်းစားစကားကိုတောင် နားမထောင်နိုင်တာ ငါလာနေရင် နင့်အတွက်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရမှာပေါ့ ၊ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုး ထင်တဲ့အတွက်လဲ နင်စိတ်ဆင်းရဲနေဦးမယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး ငါမလာတော့ဘူးလို့ ပြောတာ ၊ ငါသွားမယ်သော်သော်”

“နေဦး”

ဆူဆောင့်ဆောင့်လေသံဖြင့် သူမ တားလိုက်သောကြောင့် သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့် သူမက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားရင်း...

“မချစ်နိုင်ဘူးလို့နှင့်ကို ဘယ်သူကပြောလို့လဲ”

သူမ၏ အသံက အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော

ကြွပ်ဆတ်ဆတ်အသံလေးဖြစ်သည်။

သူမစကားကြောင့် သူလုပ်ခန့် ဝမ်းသားသွားသည်။

“ဒါဖြင့် နင်... နင်ငါ့ကို ချစ်နိုင်မယ်ပေါ့နော်”

“ငတုံး”

စိတ်မရှည်တော့သည့် အသံဖြင့် အော်ရင်း သူမလက်ထဲမှ
နေကြာစေ့များနှင့် သူ့အားပစ် ပေါက်ပါသည်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင်တုံးနေရတာ လဲ ညီ၊ ငါနှင့်ကို
ဟိုအရင်တုန်းကတည်းက ချစ်နေတာ၊ နင်မသိဘူးလား”

“သော်သော် .. နင်တကယ်ပြောတာနော်”

“ကြည့်..... ပြောနေတဲ့ကြားထဲက နင်တုံးပြန်ပြီ၊

ငါကနှင့်ကိုတကယ်ပြောတာဖြစ်နိုင်ပါ့မလားငတုံးရဲ့၊ တမင်နောက်ပြောင်နေတာ၊
ကဲ..... ရှင်းပြီးလား”

ထို့နောက်သူမအိမ်ဘက်သို့လှစ်ခနဲထွက်ပြေးသွားပြီးသူကတော့ဝမ်းသာဖြင့်

လောကကြီးသည်အကောင်းနှင့်အဆိုးအစဉ်အမြဲဒွန်တွဲနေတတ်ပြီးလူ့ဘဝ၊
။သို့သော်အနည်းငယ်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်မှာသူ့ဘဝ၌
အကောင်းကအလွန်နည်းပြီးအဆိုးကသာများနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရီရီစိုး၏

ချောက်တွန်းမှုကြောင့်အဖေနှင့်အမေပြဿနာဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း၌

သူနှင့်ရီရီစိုးဆက်ဆံရေးမှာယခင်ကထက်ပို၍

ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားရုံမျှမကတစ်ခါတစ်ရံသူ့အားဆူဆောင့်တတ်ပြီးအခွင့်အရေးရင

အဖေနှင့်သူ၏ ဆက်ဆံရေးကတော့ထိုထက်ဆိုးပါသည်။

အဖေအားသူပြန်ပြောခဲ့မိသဖြင့်အဖေကသူကိုအာခံသူ၊

တော်လှန်ပုန်ကန်သူတစ်ယောက်အဖြစ်မြင်သွားသလားမပြောတတ်။ရီရီစိုး၏ ကုန်းချောမှုမှန်သမျှကိုအလွယ်တကူလက်ခံယုံကြည်လေ့ရှိကာလက်သီးကိုလည်းယခ

ထိုကိစ္စကတော့သူအတွက်ရောအဖေအတွက်ပါဘယ်လိုမှမကောင်းနိုင်ပါ သားအဖချင်းဖြစ်ပါလျက်ယခင်ကတည်းကစိုပြည်ရင်းနှီးမှုအလွန်နည်းခဲ့သောဆက်ခ
။

ထိုအတောအတွင်းသီလရှင်ကျောင်းမှအမေ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကလ စိတ်ဓာတ်ကိုအချစ်ပေါက်ရန်ပိုမိုလုံလောက်စေခဲ့သည်။

(အမေအိမ်ပြန်လိုက်လေမလားဟူသောမျှော်လင့်ချက်ဖြင့်သူအမေ့ထံမကြာခဏရောင ခေါင်းခါငြင်းဆန်းမှုနှင့်တစ်ခေါက်ထက်တစ်ခေါက်ပိုမိုပိန်ချုံးလာသောအမေ့ခန္ဓာကိုင
“ငါအမေ့ကိုအိမ်ပြန်ခေါ်ချင်တယ်ဟာ၊ပြီးတော့ညီမလေးကိုအိမ်ပြန်ခေါ်ချင်တယ်”

သူဆန္ဒအားသော်သော်ကိုရင်ဖွင့်တော့သော်သော်က....

“နှင့်အမေကပြန်မှမလိုက်ဘဲညီရဲ့၊

ဟိုမိန်းမကလဲနှင့်တို့အိမ်ပေါ်မှာရှိနေတော့ပိုဆိုးတာပေါ့၊

ပြီးတော့နှင့်ညီမလေးလဲတိုက်ကြီးပေါ်မှာပျော်နေသားပဲမဟုတ်လား”

ဟုနှစ်သိမ့်တတ်မြဲဖြစ်သည်။

တကယ်တော့တိုက်ကြီးပေါ်၌

ညီမလေးကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ရသည်မှန်သော်လည်းပျော်ရွှင်နေလိမ့်မည်ဟုတော့သူ တစ်ခါတစ်ရံသူရောက်သွားသည့်အခါ“ညီမလေး၊ဘကြီးတို့နဲ့နေရတာ ပျော်ရဲ့လား”ဟုမေးတိုင်း“ညေးပျော်တယ်”ဟုဖြေတတ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြေသည့်တိုင်သူကတော့ညီမလေးတကယ်ပျော်မှာမဟုတ်ပါဘူးဟုသံသယဝင်ဝ

ထိုသံသယအားညီမလေးကိုအိမ်သို့တစ်ရက်လောက်ပြန်ခေါ်ခြင်းဖြင့်ဖော်

ကြိုးစားမှုကမအောင်မြင်ပါ။

ညီမလေးတို့အိမ်သို့ပြန်လိုက်ရန်ငြင်းဆန်ခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘကြီးကမ၊

“မင်းတို့အိမ်ရောက်ရင်မင်းတို့အိမ်ကစရိုက်တွေပြန်ပါလားဦးမယ်၊
ငါမထည့်နိုင်ဘူးဖိုးညီ၊မင်းညီမလေးကိုတွေကချင်ရင်ဒီမှာလာတွေ့၊
ဒါပေမဲ့ခဏခဏတော့မလာနဲ့ကွာ၊သူကခစားကြိုးစားတယ်၊စာလဲတော်တယ်၊
မင်းတို့ခဏခဏလာနေရစာကြည့်ပျက်မှာစိုးလို့”

သူနှင့်အတူအိမ်သို့မထည့်လိုက်ရုံမျှမကသူ့အားမကြာခဏလာတွေ့ခွင့်ကို

ညီမလေးစာတော်သည်ဆိုသောကြောင့်သူဝမ်းသာရသော်လည်းညီမလေ
ဘယ်လောက်များဆိုးရွားလိုက်တဲ့ဘဝလဲ။

သူသိပ်ချစ်တဲ့ညီမလေးနဲ့တောင်တွေ့ချင်တိုင်းတွေ့ခွင့်မရနိုင်ဘူးတဲ့လား။

သူနာကြည်းကြေကွဲစွာခံစားခဲ့ရသလိုလောကကြီးကရော၊သူ၏
ဘဝကိုပါမကျေမနပ်ဖြစ်စွာစိတ်နာခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့ထိုအဖြစ်အပျက်များကသူ့အားဂျစ်တစ်တထုံပေပေကောင်း

ထိုသို့ပြောင်းလဲစေရန်ရီရီစိုးကလည်းတစ်ဖက်တစ်လမ်းမှဝင်ရောက်တွန်

သူကကျောင်းမုန့်ဖိုးများအားမနက်စာမစားဘဲစုဆောင်းသူဖြစ်သဖြင့်ည
ထိုသို့မစားပါကအဆာလွန်ကာဗိုက်အောင့်လေ့ရှိပြီးသူဗိုက်အောင့်ပြီဆိုလျှင်တော့တစ်
။

တစ်ရက်ကျောင်းမှပြန်လာတော့မနက်ပိုင်းထမင်းဟင်းချက်ပေးခဲ့ပြီးသည

ထမင်းနှင့်ဟင်းများမရှိတော့ဘဲပန်းကန်အလွတ်များကိုသာတွေ့ရသည်။

ထမင်းအိုးထဲသွားကြည့်တော့လည်းပြောင်ရှင်းနေ၏ ။

ရီရီစိုးကမနက်ကတည်းကနှစ်နပ်စာပေါင်းချက်တာမျိုးကိုမစားတတ်ပါပ

ထို့ကြောင့်မနက်ကတည်းကသူဖယ်ထားခဲ့သောထမင်းနှင့်ဟင်းမရှိတော့

သေချာတယ်...ဒါဟိုအမျိုးသမီးရဲ့လက်ချက်ဖြစ်မှာပဲ။

သူစိတ်တိုတောင်းစွာတွေးနေချိန်မှာပင် (ရပ်ကွက်ထဲ၌

အပေါင်းအသင်းများရရှိနေပြီးအိမ်လည်သွားရာမှ)

သူမမွေးထားသောကြောင်ကလေးကိုပွေ့ပိုက်လျက်ရှိရီစိုးပြန်ရောက်လာသည်။

သူမအားစကားပြောချင်စိတ်မရှိသောလည်းအလွန်သိချင်နေသဖြင့်ရှိရီစိုးကိုမေးလိုက်

“ကျွန်တော့်ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေခင်ဗျားယူစားလိုက်သလား”

သူမသူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးမျက်နှာလွှဲလျက်ခပ်အေးအေးပြန်ဖြေသည်။

“ကြောင်ကလေးဗိုက်ဆာလို့ချကျွေးလိုက်တာ”

“ဗျာ...ကြောင်ကိုကျွေးလိုက်တယ်၊ဟုတ်လား၊

ခင်ဗျားကြောင့်ကလူတစ်ယောက်စာထမင်းနဲ့ဟင်းကိုအကုန်စားနိုင်လို့လား”

“မစားနိုင်ပါဘူး၊နည်းနည်းပဲစားတာ၊အများကြီးကျန်သေးတယ်”

“ခင်ဗျားကသာကျန်တယ်လို့ပြောနေ၊

ပန်းကန်ထဲမှာထမင်းတစ်စေ့တောင်မရှိတော့ဘူး”

“ကျန်တယ်ဆိုတာကြောင့်စာခွက်ထဲမှာကျန်တယ်လို့ပြောတာ”

ဘာဗျာ...”

နဂိုကတည်းကဗိုက်အောင်သဖြင့်စိတ်တိုနေသောသူ၏

ဒေါသတို့ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတော်တော်ယုတ်မာတဲ့မိန်းမပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“မကြားလိုက်ရင်နောက်တစ်ခါထပ်ပြောမယ်၊

ခင်ဗျားတော်တော်ယုတ်ယုတ်မာမာတဲ့မိန်းမ၊

ကျောင်းကပြန်လာရင်စားဖို့ဖယ်ထားမှန်းသိလျက်နဲ့ခင်ဗျားတမင်သက်သက်ကြောင်တမင်ယုတ်မာတာ”

“အောင်မာ...

ရာရာစစ်ငါ့ကိုများယုတ်မာသလေးဘာလေးနဲ့”သူမကြောင်ကိုအောက်သို့ပစ်ချပြီးသူ့အ

“ခင်ဗျားရှေ့ဆက်မတိုးနဲ့နော့၊

ကျုပ်အသားကိုတစ်ချက်ထိရင်ခင်ဗျားတစ်သက်လုံးနောင်တရသွားမယ်၊

ကျုပ်အရင်ကညီညီမဟုတ်တော့ဘူး”

မာကျောလှသောသူ့လေသံနှင့်သူ့အမူအရာကြောင့်သူမတို့ဆိုင်းသွားလျက်

“ဩ...နင်ကငါ့ကိုတောင်ပြန်လုပ်မယ်ပေါ့လေ၊ဟုတ်လား”

“သိ-----

ချင်ရင်ကျုပ်အသားကိုတစ်ချက်လောက်ထိကြည့်လိုက်လေ၊ထိကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊

အပြောနဲ့အလုပ်ညီမညီသိသွားရအောင်”

“တောက်...အောက်တန်းစားအရိုင်းအစိုင်းကောင်၊

နှင့်ကိုငါ့လက်သနခံပြီးငါ့ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘူး၊နှင့်အဖေလာမှလုပ်ခိုင်းမယ်၊

အသေသတ်ခိုင်းပြမယ်၊ကြည့်နေ...

နှင့်မိုက်ရိုင်းတာတွေကိုတစ်လုံးမကျန်ပြန်တိုင်းမယ်”

“တိုင်ဗျာ၊တိုင်၊

ခင်ဗျားလိုကောက်ကျစ်တဲ့မိန်းမမျိုးကဒါမျိုးပဲလုပ်မယ်ဆိုတာကျုပ်သိပြီးသား၊

ကြိုက်သလိုတိုင်၊ပိုပိုသာသာလေးတိုင်၊တစ်ခုတော့ကြိုသတိပေးလိုက်မယ်၊

ခင်ဗျားမွေးထားတဲ့ကြောင်ဆာသလိုကျုပ်လဲဆာတတ်တယ်၊

နောက်တစ်ခါကျုပ်ထမင်းကြော်ကိုချကျွေးရင်ခင်ဗျားကြောင်ကိုကျုပ်သတ်စားရလိမ့်၊
မယုံမရှိနဲ့”

ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ပြောဆိုပြီးသူအိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့တော့ရီရီစိုး၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်းရေရွတ်ဆဲဆိုသံတို့ကအိမ်ပေါ်၌ ပဲ့တင်ဆူညံစွာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ကသူ၏ အကျအိတ်ကပ်ထဲပါလာသည့်မုန့်ဖိုးဖြင့်အသုပ်တစ်ပွဲဝယ်စားလိုက်ပြီးညစာအတွက် ။သူ၏

မကျေနပ်ချက်တို့အားအဖေသိစေရန်ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဆန္ဒပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်

ထိုသို့ပထမဆုံးအကြိမ်ဆန္ဒပြလိုက်သည့်ရလဒ်အတွက်အိမ်ပြန်ရောက်သော ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိသောအဖေ၏ ထိုးနှက်ဆုံးမမှုကိုခံလိုက်ရလေသည်။

“ငါဘာကြောင့်ထိုးသလဲမင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

အဖေသူ့အားခပ်ထန်ထန်မေးတော့သူဘာမှပြန်မပြောဘဲအေးဆေးစွာပင် ဘာအကြောင်းမှမည်မည်ရရမရှိဘဲနဲ့တောင်အထိုးခံရသေးတာပဲခုကိစ္စအတွက်အထိုး ကတော့သူ့အတွက်အလွန်တန်ပါသည်။

“နောက်တစ်ခါခုလိုမျိုးပြဿနာဖြစ်တယ်ကြားလို့ကတော့မင်းအိမ်ပေါ်က

“အဲဒါကတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးအဖေ”

“ဘာကွ”

“ဒီအိမ်ရဲ့ပုံစံ(၁၀)ထဲမှာကျွန်တော့်နာမည်ပါပြီးသား၊အဲဒီ တော့ဆင်းချင်းဆင်းသန်းခေါင်စာရင်ထဲနာမည်မပါတဲ့လူပဲအိမ်ပေါ်ကဆင်းသင့်တယ်

ရီရီစိုးအားရည်ရွယ်၍ သူပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖြေသူ့အားတစ်ခုခုပြောရန်သို့မဟုတ်တစ်ခုခုလုပ်ရန်ပြင်ဆင်စဉ်မှာပင်သူအိပ်ခန်း

လောက၌ နာနာအထုအထောင်းခံရသောငါးဖယ်သည်ပို၍ မာကျောလာတတ်သလိုအဆူအငေါက်အရိုက်အပုတ်ခံရပါများသောလူသည်လည်းမာ လာတတ်သည်။

ကံကြမ္မာ၏ ထိုးနှက်မှု၊ ဖခင်နှင့်အဆင်မပြေမှုတို့ကသူ၏

စိတ်ဓာတ်အားငါးဖယ်တေတေသည့်ပမာတဖြည်းဖြည်းမာကျောလာစေလျက်လောက

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များစွာနှင့်စိတ်ဓာတ်တို့အချဉ်ပေါက်နေ
အထူးသဖြင့်အဖေနှင့်အဆင်မပြေသောနေ့သည်သူ့အတွက်ရန်ဖြစ်ရန်လုံလောက်သေ

ထိုနေ့မျိုး၌

တစ်စုံတစ်ယောက်ကသူ့အားမတော်တဆဝင်တိုက်မိမည်ဆိုလျှင်ပင်ထိုနေ့သည်ထိုတ
အကယ်၍

ထိုကဲ့သို့အဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့်မကြုံကြိုက်ရလျှင်လည်းသူနှင့်ရွယ်တူလူငယ်များပေါများ

သို့သော်ဗီဒီယိုထဲမှဇာတ်လိုက်မင်းသားမဟုတ်သောသူ့အတွက်ရန်ပွဲတိုင်း
အနိုင်ရဖို့ကိုတော့မမျှော်လင့်နိုင်ပါ။တစ်ခါတစ်ရံရန်ပွဲ၏

ရလဒ်အဖြစ်အလွန်ဆိုးရွားသောဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ဖြင့်သူ့မျက်နှာကဖူးရောင်ညိုမည်
သော်သော်နိုင်ကကရဏာဒေါသောနှင့်မြည်တွန်တော်တီးတတ်ပါသည်။

“ငါမပြောဘူးလား၊ ခုတော့နင်လူဆိုးလုံးလုံးဖြစ်ပြီဦး၊ သိရဲ့လား၊

နင့်မျက်နှာကိုနင်ပြန်ကြည့်စမ်း၊

မီးရထားနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်တိုက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဲလောက်ကြီးလဲမဟုတ်သေးပါဘူးသော်သော်ရာ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ၊ နင်မယုံရင်ငါမှန်သွားယူပြမယ်”

“မယူပါနဲ့တော့ဟာ၊

လေးယောက်နဲ့တစ်ယောက်နဲ့ဆိုတော့ဒီလောက်တော့ခံရမှာပေါ့”

“မြတ်စွာဘုရား...

လူလေးယောက်ကိုနင်တစ်ယောက်တည်းသွားပြီးရန်ဖြစ်တယ်ဟုတ်လား”

“ဒီနေ့အဖို့ငါနဲ့ကူပြီးရန်ဖြစ်ပေးမယ့်အဖော်ကအဲဒီ

အုပ်စုပဲရှိတာကိုးသော်သော်ရဲ့”

“ငါသေချင်တယ်ညီ၊ နင့်ကိုငါတော်တော်စိတ်ပျက်နေပြီ၊
နင်သာကလေးဆိုရင်ငါနင့်ကိုတုတ်နဲ့ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“နင်ရိုက်ရင်ငါခံမှာပေါ့သော်သော်ရာ၊ ခုလဲရိုက်ချင်ရိုက်လေ”

‘အောင်မာ...လက်အညောင်းခံပြီးမရိုက်နိုင်ပါဘူး၊ အေး...

တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊

ငါအိမ်ပေါ်မှာတင်ချာပုလင်းသွားယူပြီးနင့်ဒဏ်ရာတွေကိုတင်ချာထည့်ပေးမယ်၊
နင်စပ်လွန်းလို့အော်ဖို့သာအသင့်ပြင်ထားပေတော့။

တင်ချာထည့်သောအခါ၌

သော်သော်ကဒဏ်ရာများပေါ်သို့ဝွမ်းဖြင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်တိုက်ကာထည့်ပေးသော၊

‘ကောင်းတယ်၊ နောက်တစ်ခါရန်ဖြစ်ချင်ဦး။’

တမင်အံ့ကြိတ်ကာသွားကြားထဲမှထွက်ပေါ်လာသောလေသံမျိုးဖြင့်သော်၊

သူရန်ဖြစ်တိုင်းဂရုဏာဒေါသောဖြင့်သော်သော်ဆူပူလေ့ရှိသလိုအဖေက

‘ဘယ်လိုလဲဟေ့...ရန်ဖြစ်ပြီးကွဲပြလာပြန်ပြီမဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်၊

ဒီလောက်လူမိုက်လုပ်ချင်တဲ့ကောင်၊ ခံလာရတာ နည်းတော်နည်းသေးတယ်၊

တစ်ခါတီးကိစ္စတုံးသွားမှမြန်မြန်နားအေးမယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာစီခနဲဟေ့ဆိုမင်းပဲ၊

တော်ကြာဟိုလူကြီးကခေါ်တိုင်လိုက်၊ တော်ကြာဒီလူကြီးကလာတိုင်လိုက်နဲ့၊

ငါမင်းကြောင့်ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲရတယ်မှတ်သလဲ။’

အဖေ၏

ဆူပူမာန်မဲမှုများကသူ့အတွက်ရိုးနေပြီဖြစ်သဖြင့်မည်သို့မျှမခံစားရသော်လည်းတစ်ရ၊

‘ကိုကြီး...ခုအရမ်းဆိုးနေတယ်ဆို။’

ညီမလေးစကားကြောင့်သူ့လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘ကိုကြီးကဘာတွေဆိုးနေလို့လဲညီမလေးရဲ့’

‘ကိုကြီးရန်ခဏခဏဖြစ်တယ်တဲ့၊ပြီးတော့အိမ်နဲ့လဲမတည့်ဘူးတဲ့’

‘ညီမလေးကိုဘယ်သူပြောလဲ’

‘ဘကြီးရယ်၊လိမ်လိမ်မာမာမနေပါ၊

လူကြီးတွေစိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့’

ညီမလေး၏ စကားများကသူ့အားထိခိုက်ကြေကွဲစေခဲ့ပါသည်။

သော်သော်နှင့်တွေ့တော့သူမမျိုသိပ်နိုင်စွာပြန်လည်ရင်ဖွင့်မိ၏ ။

‘နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်းသော်သော်၊

ငါ့ထက်ကိုးနှစ်တိတိငယ်တဲ့ညီမလေးကငါ့ကိုပြန်ပြီးဆုံးမလိုက်တာလေ၊

လိမ်လိမ်မာမာမနေပါတဲ့။လူကြီးတွေစိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့တဲ့’

သူပြောရင်းခြောက်ကပ်စွာရယ်မောလိုက်မိသည်။

‘ငါကလူကြီးတွေကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေတာလား၊

လူကြီးတွေကငါ့စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တေတာလားသူမသိဘူးသော်သော်၊

အေးလေ...သိပ်တော့လဲမဆန်းပါဘူး၊

အဖေနဲ့အမေရန်ဖြစ်လို့ငါနေ့တိုင်းစိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့အချိန်မှာညီမလေးကစိတ်ညစ်င

သူခံစားတတ်တဲ့အချိန်ကျတော့ဘကြီးတို့တိုက်ပေါ်ရောက်နေပြီ၊အဲဒီ

တော့ငါဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ဘဝကိုညီမလေးဘယ်လိုမှနားလည်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊

အများမြင်သလိုငါ့ကိုလူဆိုးတစ်ယောက်လိုပဲမြင်မှာပဲ’

‘ညီ...နင့်ညီမစကားကိုနင့်စိတ်ဆိုးနေတာလား’

‘ဟင့်အင်း...စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ၊

သူပြောတဲ့အတိုင်းငါကလဲတကယ်ဆိုးနေတာကိုး၊

ဒါပေမဲ့ငါ့ဆိုးနေတာတွေဟာမျိုသိပ်ခဲ့ရတာတွေများလွန်းလို့ပေါက်ကွဲနေတာသော်င

ငါ့ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုးငါ့အိမ်အပေါ်မှာတော့ငါတာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်၊
မိသားစုအပေါ်တတ်နိုင်သမျှတာဝန်ကျေအောင်လဲငါကြိုးစားခဲ့တယ်၊
ဒါပေမဲ့ခုတော့အဲဒါတွေကိုဘယ်သူမှမသိကြတော့ဘူး၊သတိမရကြတော့ဘူး၊
ငါဆိုးနေတာတွေကိုငါကောင်းခဲ့တာတွေနဲ့ပြန်ချေဖိုပလဲဘယ်သူမှမစဉ်းစားကြတော့၊
အားလုံးမေ့ပစ်လိုက်ကြပြီ၊ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား။

သူ့ခြောက်ကပ်စွာရယ်မောလိုက်သော်လည်းသူ့ရယ်သံဆိုနှင့်တုန်ခါစွာတိ

။

သော်သော်သက်ပြင်းချရင်းသူ့အားစိုက်ငေးကာမေးသည်။

‘ညီ...နင်ငိုနေသလား။’

ငိုနေသလား...တဲ့။

‘ငါငိုတာကိုနင်ဘယ်တုန်းကမြင်ဖူးလို့လဲသော်သော်။’

‘ဟင့်အင်း...မမြင်ဖူးပါဘူး၊ဒါပေမဲ့ခုနှင့်ပါးပေါ်မှာ...’

‘ဘာဖြစ်လဲ...’

‘မျက်ရည်တွေ’

‘ဘာ...’

ပါးပြင်ပေါ်သို့အထိတ်တလန့်လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်တော့သော်သော်ပြောသ

‘ငါ...ငါ...ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူးဟာ’

ရှက်အမ်းထူပူစွာပြောလိုက်တော့သော်သော်ကတစ်စုံတစ်ရာမတုံ့ပြန်ဘဲ

ထို့နောက်သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတိတ်ဆိတ်မှုကလွှမ်းခြုံကာအတွေးကို
အဝေးသို့ငေးနေရင်းအတန်ကြာမှသော်သော့အားပြောလိုက်သည်။

‘သော်သော်’

ဘာလဲညီ?

တစ်ချိန်ကျရင် နင်နဲ့ ငါလက်ထပ်ကြမယ်နော်၊

နောက်သုံးနှစ် ဒါမှမဟုတ် လဲငါးနှစ် ခြောက်နှစ် လောက် ကြာတဲ့အခါ ကျရင်လေ?

သူ့စကားကြောင့် သူမရှက်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း သူကတော့ ဂရုမပြု

လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ ငါတို့မှာ သားလေး ဖြစ်ဖြစ်၊

သမီးလေး ဖြစ်ဖြစ် မွေးလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ

ကလေးဟာ အရမ်းလိမ္မာတဲ့ကလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊

ဒါမှမဟုတ် ခပ်ဆိုးဆိုးလေးလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ငါတို့မရိုက်ကြဘူး၊ သော်သော်၊ ဆူပူမာန်မဲတာလဲ မလုပ်ကြဘူး၊

ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာတို့ နှစ်ယောက်ရန်မဖြစ်ကြဘူး၊

ဆုံးမစရာရှိရင်လဲ နင့်ဖေဖေလို နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ နားဝင်အောင် ဆုံးမကြမယ်၊

သူ့အမှားမလုပ်မိရင်တောင် နောက်မှားဖို့ ပြေပြေလည်လည် ရှင်းပြကြမယ်၊

သူ့ဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာတို့၊

စိတ်ဆင်းရဲစရာတို့ မကြုံရအောင် တတ်နိုင်သမျှ တို့ကြိုးစားကြမယ်၊

လောင်းရိပ်ခါးခါးတွေ အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာတာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး၊ အဲဒီ

အတွက် နင်ငါ့ကို ကတိပေးပါလားသော်သော်?

သော်သော်ထံမှ စကားသံတစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ပေါ်မလာပါ၊

သူဖျပ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အားတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို မှင်တက်ရီဝေစွာ ငေးကြ

သော်သော်... နင်ဘာဖြစ်တေတာလဲ?

ဟင့်အင်း... ငါဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊

နင်တောင်းတဲ့ကတိကို ငါပေးပါတယ်ညီ၊

နင်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း အသေအချာကို ဖြစ်လာမှာပါ?

ငါအရမ်းကို ဝမ်းသာသွားပြီသော်သော်၊

ပြီးတော့နှင့်ကိုလဲသိပ်ကျေးဇူးတင်သွားပြီ။

သူ့လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ပြောလိုက်သော်လည်းသော်သော်ကတော့သူ့အားမူနဲ့

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲသည်ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏

ပညာရေးခရီးလမ်းကြောင်း၌

အရေးအကြီးဆုံးလှေကားတစ်ထစ်ဖြစ်သိုထိုစာသင်နှစ်သည်လည်းအရေးကြီးသောစ

သူများတွေကျူရှင်အသီးသီးယူနေကြချိန်၌

သူကတော့ဘယ်တုန်းကမှကျူရှင်မယူခဲ့သည့်နည်းတူကျူရှင်မယူဘဲကျောင်းမှဆရာ၊

ဆရာမများ၏

သင်ကြားပြသမှုနှင့်သာဉာဏ်ကောင်းသောသူ့အတွက်လုံလောက်ခဲ့သည်။

စနေ၊တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်များ၌

ဆိုက်ကားနင်းမပျက်သလိုအားလပ်ချိန်များ၌

အသင့်ထည့်ယူလာသောကျောင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်၍

ဖတ်ရငြင်းကိုလည်းမပျက်ကွက်ခဲ့ပါ။

ထိုကာလများအတွင်းကျောင်းစာ၌

စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့်သူ့အတန်ငယ်တည်ငြိမ်သွားပြီးတတ်နိုင်သမျှရန်မဖြစ်အောင်ကြို

အရင်ကသူနှင့်တွေ့တိုင်းနင်ဒီနေ့ရန်ဖြစ်လာလေးလားညီဟုမေးတတ်သောသော်သော်

တည်ငြိမ်မှုကိုသတိပြုမိကာမှတ်ချက်ချ၏ ။

‘ဘယ်ဆိုးလို့လဲညီ၊နင်လိမ္မာလာပြီပဲ’

သူမ၏ စကားကြောင့်သူပြီး၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘နောက်ဆိုငါဒီထက်ပိုပြီးလိမ္မာတော့မှာပါ’

‘နင်ကတတိပေးတယ်ပေါ့’

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့သော်သော်ကခပ်တိုးတိုးရယ်ရင်းမေးသည်။

‘ဒါနဲ့ပါဆိုအဲလိုကတိမျိုးနင်ပေးတာဘယ်နှစ်ခါရှိပြီဘဲညီ?’

‘အဲဒါတော့ငါလဲမမှတ်မိတော့ဘူး၊

ဒါပေမဲ့ဒီတစ်ခါတော့တကယ်ကတိပေးတာပါသော်သော်?’

‘ဒါနဲ့ပါဆိုအဲလိုကတိမျိုးနင်ပေးတာဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲညီ?’

‘အဲဒါတော့ငါလဲမမှတ်မိတော့ဘူး၊

ဒါပေမဲ့ဒီတစ်ခါတော့တကယ်ကတိပေးတာပါသော်သော်?’

‘အေးလေ...စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့?’

သော်သော်ကအပြီးတစ်ဝက်ဖြင့်ပြန်ပြော၏။

တစ်ရက်သူတို့ကျောင်းကနေတစ်ဝက်နှင့်ကျောင်းဆင်းပေးလိုက်သဖြင့်သူ
သော်သော်ကသူမတို့အိမ်သို့လိုက်နေပြီးညနေကျောင်းလွှတ်ချိန်မှအိမ်ပြန်ရန်သူ့အား

‘ရေထမ်းတဲ့ပုံးပေါက်နေလို့ပြန်ဖာရဦးမယ်သော်သော်၊

ပုံးဖာမှပဲငါနင်တို့အိမ်ကိုလာခဲ့တော့မယ်၊

ဒါနဲ့နင့်အိမ်ရောက်ရင်ငါ့ကိုဘာနဲ့ညှံခံမှာလဲသော်သော်?’

‘ပဲကြီးလှော်လောက်တော့စားရမှာပေါ့ဟာ?’

‘ငါကသူများသမီးရည်းစားတွေလိုအနမ်းလေးနဲ့များညှံခံလားလို့?’

‘ခွေးစုတ်..အနမ်းတော့မရဘူး၊လိုချင်ရင်လက်ဝါးပဲရမယ်?’

‘လက်ဖဝါးလေးနမ်းရလဲမဆိုးပါဘူး?’

‘ညီနော်...နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊သွားသွား...

နင်ငါ့ဆီနေမှပဲလာတော့?’

သူမရှက်ရွံ့နီမြန်းသောမျက်နှာနှင့်ပြန်ပြောရင်းသူနှင့်သူမလမ်းခွဲကြသည်
ညနေမှပဲလာတော့ဟုသူမပြန်ပြောသော်လည်းရေပုံးဖားပြီးသည်နှင့်သမအိမ်သို့သွား

အိမ်ရောက်တော့အိမ်တံခါးကထူးဆန်းစွာအတွင်းမှပိတ်ထားသည်။

သူတံခါးခေါက်လိုက်ပြီးအတန်ကြာမှအတွင်းမှလှမ်းမေးသောရီရီ၏
အသံထွက်လာ၏။

‘ဘယ်သူလဲ?’

‘ညီညီ?’

ခဏစောင့်ဦး?’

ရီရီစိုး၏ ခဏကအတော်ကြာပါသည်။

သူစိတ်မရှည်စွာတံခါးထပ်ခေါက်ရန်ပြင်လိုက်သသည့်အချိန်မှတံခါးပွင့်လာ၏
သူအိမ်ပေါ်တက်လိုက်တော့ရပ်ကွက်ထဲ၌
မိန်းမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျှင်အလွန်နာမည်ကြီးသောမွတ်တားဆိုသူအားဧည့်ခန်း၌
အခန့်သားထိုင်နေသည်ကိုတအံ့တဩတွေ့လိုက်ရသည်။

ရီရီစိုးနှင့်မွတ်တားအားလမ်းထိပ်ကုန်စုံဆိုင်နာ၌
ရပ်စကားပြောသည်ကိုနှစ်ခါသုံးခါသူတွေ့ဖူးသော်လည်းအမှတ်တမဲ့ပင်နေခဲ့မိ၏။
ယခုတော့အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုသူသဘောပေါက်လိုက်သည်။

‘ကိုမွတ်တား၊ရောက်နေတာကြာပြီလား?’

‘အဲ...ခဏပဲရှိပါသေးတယ်၊ဟိုလမ်းကြိုတာနဲ့အလည်ဝင်လာတာ?’

‘ခင်ဗျားနဖူးမှာလဲချွေးတွေသီးလို့ပါလား၊

ဒီလောက်အိုက်နေတာတောင်အိမ်တံခါးပိတ်ထားသေးတယ်နော်?’

သူ့စကားကြောင့်မွတ်တားမျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသော်လည်းရီရီစိုးက
ခပ်အေးအေးပင်ဖြစ်သည်။မွတ်တားကပျားပျာသလဆိုသည်။

‘ဟိုသင်း...ရီရီစိုးကနေမကောင်းလို့ဆိုပြီးတံခါးစေ့ထားတာပါ?’

‘ဪ...စေ့ထားတာလား၊ကျွန်တော်ကြည့်တော့ချက်ချထားသလားလို့?’

သူရိလိုက်တော့မွတ်တားကဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်မျက်နှာပျက်

`ဟို...ချိန်းထားတာလေးတစ်ခုရှိလို့ကိုယ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဖိုးညီ^၇

ရီရီစိုးကိုပင်နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ဘဲမွတ်တားအလောတကြီးထထွက်သွာ

`ဖြည်းဖြည်းသွေးနော်ကိုမွတ်တား၊

လမ်းမှာခလုတ်တွေဘာတွေတိုက်နေဦးမယ်^၇

သုတ်သီးသုတ်ပျာထွက်သွားသောမွတ်တားကိုလှမ်းအော်လိုက်ပြီးသူရီရီစိုး

`နဲ့ခင်းကြောင်တောင်အိမ်မတံခါးကြီးပိတ်ပြီးနည်းသည်နည်းခံရတဲ့အပြေ

`မွတ်တားပြောသွားတာမကြားလိုက်ဘူးလား၊ငါနေမကောင်းဘူး၊

လေစိမ်းတိုက်မှာစိုးလို့တံခါးပိတ်ထားတာ^၇

`တံခါးပိတ်ပြီးဘုရားတည်ဖို့၊

ကျောင်းဆောက်ဖို့အကြောင်းဆွေးနွေးနေကြတယ်ဆိုပါတော့၊ဒီမှာဒေါ်ရီရီစိုး၊

မွတ်တားဘာကောင်လဲဆိုတာကျုပ်သိတယ်၊

ခင်ဗျားဘယ်လိုမိန်းမစားဆိုတာလဲကျုပ်သိတယ်၊

အဖေကွယ်ရာမှာခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဖောက်ပြန်နေကြတာမဟုတ်လား^၇

`မဟုတ်ဘူး၊ငါ့ကိုအဲလိုမစွပ်စွဲနဲ့၊

ငါတို့ရိုးရိုးသားသားစကားပြောနေကြတာ^၇

`ကျုပ်ငတုံးမဟုတ်ဘူး၊

ဒါပေမဲ့ကျုပ်စွပ်စွဲသလိုဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ်ကျုပ်အပူမဟုတ်ဘူး၊

ဒါအဖေပူရမဲ့ကိစ္စ^၇

သူ့စကားကအဖေ့ကိုပြန်တိုင်မည်ဟူသောအဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သွားသဖြင့်

သူ့စကားကိုအဖေယုံရန်မသေချာလှ။အကယ်၍

ယုံခဲ့လျှင်လည်းအဖေစိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မည်။ထို့ကြောင့်ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
လောလောဆယ်ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်းသာအကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း

သို့သော်သူပြန်တိုင်မှာကိုအလွန်စိုးရိမ်နေသောရီရီစိုးကညနေအဖေပြန်၊
အဖေသူ့အပေါ်စွဲချက်တင်သောပုဒ်မတို့ကအိမ်အလည်လာသောနည်းသည်နှင့်ရီရီစိုးကို
ဖြစ်သည်။

အဖေစွပ်စွဲချက်တို့ကအလွန်လွဲချော်နေသော်လည်းအဖေလက်သီးချက်တို့
ပြင်းလည်းပြင်းထန်လှပါသည်။

အဖေ၏

စွပ်စွဲချက်များအားသူပြန်လည်ဖြေရှင်းရန်ကြိုးစားသော်လည်းအဖေကသူရှင်းပြမှုအား
‘မင်းငါ့မျက်စိရှေ့ကမြန်မြန်ထွက်သွားစမ်းကွာ’

အဖေဆန္ဒအတိုင်းအဖေရှေ့မှသူထွက်ခဲ့ပြီးလမ်းထိပ်ကင်းတဲလေးသို့ရောက်
အထင်ကရလူမိုက်စာရင်းဝင်ကိုကျားကြီးတို့အုပ်စုကိုတွေ့ရသည်။
အစကသူနှင့်သိပ်အဆက်အဆံမရှိခဲ့သော်လည်းနောက်ပိုင်းသူမကြာခဏရန်ဖြစ်ပြီးခ
။

တစ်နည်းအားဖြင့်၎င်းတို့နည်းတူသူ့အားလူမိုက်စာရင်းထဲသွင်းလိုက်ခြင်း

“ဟေ့ကောင်ဖိုးညီ၊လာလေကွာ”

ပဲလှော်သုပ်ပန်းကန်ကိုရှေ့